

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΤ'

ΑΘΗΝΑΙ 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 125

41 Mrs. Bodor 2.534
and the young Mrs. Bodor

Nelly's

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ὁμορφαίνει ἀσπρίζει τὰ δόντια. Διαλύει τὰς ἐπὶ τῶν ὀδόντων ξείας οὐσίας καὶ καταστρέφει τὰ ἐπικίνδυνα μικροβία. Δοκιμάσατε τὴν Κόλυνος καὶ προσέξατε τὴν κτηθείσαν μαργαρώδη στιλπνότητα ἐκ τῆς χρήσεως. Ἐν ἑκατοστόμετρον ἐπὶ ξηρῆς ψήκτρας ἀρκεῖ.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ

204

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΟΚΙΜΑΣΕΤΕ

τὰ κοτὸν περλὲ

Μουλινέ, Μανταρίσματα, Κουβαρίστρες Κεντήματος τοῦ οἴκου

MANIFATURE TOSCANE RIUNITE
ΜΙΛΑΝΟΥ

Ὅλα φέρουν

τὸ σῆμα

Τὰ χρώματα εἶνε ἀπολύτως ἀναλλοιώτα καὶ στερεά. Τὸ πλῆσιμο, ὁ ἥλιος, ἡ πολυκαιρία ΟΥΔΕΠΟΤΕ τὰ μεταβάλλουν
ΤΙΜΑΙ ΛΙΑΝ ΣΥΜΦΕΡΟΥΣΑΙ

Ὁ ἴδιος οἶκος θὰ σᾶς προμηθεύσῃ Κουβαρίστρες ραψίματος ἐξαιρετικῆς ποιότητος καὶ εἰς τιμὰς

ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Διαρκῆς παρκαταθήκη εἰς ὅλα τὰ χρώματα παρὰ τῷ ἀντιπροσώπῳ Κ. ΜΑΝΩΛΙΔΗ

ΘΗΝΑΙ: Ὁδὸς Σωκράτους 2β'

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Ὁδὸς Ἀριστείδου 18

Ἡ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ

ΦΑΝΤΑΙΖΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Κ. Ι. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

3 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 3

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ἐναντίον
τῆς ἀνικανότητος, νευρασθενείας, νευρωαδεΐας, σημείων
γῆρατος, ἐξαντλήσεως ἐξ ὕδατοκοπώσεως.

Δισκία ἐπάγουρα διὰ τοὺς
Ἄνδρας

OKASA

ΑΦΘΑΣΤΟΝ ἐναντίον
ἐνοχλημάτων τῆς κνημίου
ρίου ἡλικίας τῆς γυναικὸς
τῆς γενελησίον ἀσθενείας
λαβίας ἐμμήνων, ὁδονομίας

Δισκία ἐπύχουσα διὰ
Γυναῖκας

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοσφ. 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Ἑσωτερικοῦ Δρχ. 125
Ἐξωτ. Δ. Ἀγγλίας 1
Ἐξέμνητοι κατ' ἀναλογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2½

Ἐκατὸν ἐβδομήντα δύο (ἀριθμὸς 172) κοπέλλες ἐφιλοτιμήθησαν νὰ πάρουν τὸν τίτλο τῆς «Μίς Ἑβδομάδος» καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ τὸν τίτλο τῆς «Ἀγνωστῆς μετ' ἡ γκριζα γούνας».

Σ' ὅλες τῆς ἀγαπητῆς μου αὐτῆς κοπέλλες δὲν μπορῶ παρὰ νὰ ἐκφράσω πρὶν ἀπ' ὅλα τῆς εὐχαριστίες μου γιὰ τὴν προθυμία τους νὰ ἐμψυχώσουν τὸν ρόλο τῆς ἡρώιδος τοῦ διηγήματός μου, κ' ἂς πιστέψουν πὼς δὲν θὰ ἐσχάσω ποτὲ τὰ ὠραία κεφαλῆακια τους ποὺ πρὸς στιγμὴν κόντεψαν νὰ μὲ φέρουν σὲ πραγματικὴ ἀδιέξοδο.

Καὶ πραγματικά, ἂν ἐπρόκειτο νὰ διαλέξω μόνος μου μέσα στῆς ἑκατὸν ἐβδομήντα δύο φωτογραφίες ποὺ στέλθηκαν σὸς διαγωνισμό, ὁμολογῶ πὼς δὲν θὰ κατάρθωνα τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ζαλισθῶ καὶ νὰ ἀναγκασθῶ νὰ ὁμολογήσω δημοσίᾳ τὴν ἀδυναμία μου γιὰ μιὰ τέτοια ἐκλογή.

Ποιὰ νὰ πάρω καὶ ποιὰν ν' ἀφήσω; Νὰ ἔνα ἐρώτημα ποὺ πρόβαλλε ἐξακολουθητικὰ μπροστά μου, ποὺ μὲ κυνηγοῦσε τόσες μέρες σὰν ἐφιάλτης, ποὺ δὲν μ' ἄφηνε οὔτε μιὰ στιγμὴ ἥσυχον νὰ σκεφθῶ.

Τὸ ἔνα κουκλίστικο κεφαλῆακι ἐρχόταν νὰ τὸ ἐπισκιάσῃ ἕνα ἄλλο χαριτωμένο, κ' αὐτὸ πάλι ἕνα ἄλλο πὶο χαριτωμένο. Ἡ μιὰ καλλιτέρῃ ἀπ' τὴν ἄλλη κ' ὅλες μαζί καλὲς καὶ χαριτωμένες.

Τὸ στόμα τῆς μιᾶς, τὰ μάτια τῆς ἄλλης, τὸ πηγούνι, τὸ μέτωπο, ἡ μύτη, τὸ πόδι, τὸ χέρι, ἡ κορμοστασιά, τὰ μαλλιά, τὸ... καὶ... τὰ... Θεέ μου πόσα πράγματα θάπρεπε κανένας νὰ ψηλαφήσῃ, νὰ συγκρίνῃ, νὰ προσέξῃ, νὰ προτιμήσῃ, νὰ διαλέξῃ!

Ὅταν πρωτορίχτηκε ἡ ἰδέα τοῦ διαγωνισμοῦ αὐτοῦ ὅλα μοῦ φαινότανε ἀπλοῦστα καὶ ἀστεία. Σὲ μισή, μιὰ ὥρα, ἔλεγα τότε, ὅλα θὰ τελειώσουν. Δὲν χρειάζεται δὲ καὶ τόση φιλοσοφία νὰ διαλέξῃ κανένας τὴν ὁμορφότερη! Κι' ὅμως πόσο ἀνήφιστα καὶ ἐπιτόλαια ἔπαιρνα τὸ πρᾶγμα. Πόσο ἔξω ἀπ' τὴν πραγματικότητα βρισκόμουν.

Καὶ πιστέψτε με, ἔπρεπε νὰρθῇ αὐτὴ ἡ μέρα γιὰ νὰ τὸ διαπιστώσω, γιὰ νὰ νοιώσω σὲ τί ἀμνηχανία θὰ μ' ἔφερναν ἡ ἑκατὸν ἐβδομήντα δύο αὐτῆς ὠραῖες, ὥστε νὰ φτάξω σὸ σημεῖο νὰ εὐχόμουν νὰ μὴν εἶχα ποτὲ γράψῃ τὸ διήγημα αὐτό.

Μὰ εὐτυχῶς, τόσο γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ διαγωνισμοῦ ὅσο καὶ γιὰ μένα, ἡ

ἐπιτροπὴ τῶν καλῶν κ' ἀγαπητῶν κριτῶν, ἤρθε νὰ μὲ βγάλῃ ἀπ' τὴν φασαρία αὐτή. Μὲ πραγματικὴ ἀνακούφιση τοὺς παρέδωσα τῆς φωτογραφίας — ἄφοῦ, ἂς μὴν σὰς τὸ κρύψω, ἔβριξα μιὰ τελευταία ματιά πάνω τους σὰν νὰ γύρευα ἀπ' τὰ ἄψυχα αὐτὰ πραγματικά καὶ νὰ μοῦ φανερώσουν τὴν ἀγνωστὴ μετ' ἡ γκριζα γούνα ποὺ ἐγὼ στάθηκα ἀνίκανος νὰ διαλέξω — στὴν κριτικὴ ἐπιτροπὴ καὶ κάθησα σὲ μιὰ γωνιά, ἔχοντας τὴν ἀπόφασιν νὰ δεχθῶ ἀσυστήτητ' τὴν ἐκλεχθσομένην, προτιμώντας ἀπὸ κάθε ἄλλη συζήτησιν νὰ γνωρίσω ἐπὶ τέλους τὴν κοπέλλα ποὺ λίγες μέρες ὕστερότερα θὰ χειροκροτοῦσα καὶ πρωταγωνίστρια τοῦ ἔργου.

Κι' εὐτυχῶς ἡ ἀγωνία αὐτὴ δὲν κράτησε γιὰ πολὺ. Ὅφειλ' νὰ ὁμολογήσω πὼς σὲ κάθε μιὰ καινούργια ἀπόρριψιν, αἰσθανόμουν νὰ σβύνη καὶ μιὰ ἀκόμα ἐλπίδα μου, καὶ νὰ λιγοστεύουν ἡ πιθανότητες νὰ γνωρίσω ἐπὶ τέλους τὴν «καλλονὴν» ποὺ μεσολαβῇ τῆς θὰ μεταβάλλονταν ἡ «Ἀγνωστὴ». Σέ... Γνωστὴ μετ' ἡ γκριζα γούνα.

Τὴν ἀγωνία μου ὅμως αὐτὴ ἐρχόταν νὰ διασκεδάσουν ἐξυπνότερα καλαμπούρια γνωστοῦ καλαμπούριστοῦ μέλους τῆς Ἐπιτροπῆς, ποὺ σὰς μετα-

Ἡ «Μίς Ἑβδομάς»
δις Καίτη Παπανικολάου.
[Σκίτσο τοῦ κ. Α. Κοντοπόλου].

δίδω ὑπὸ ἐχεμύθειαν καὶ μὲ πᾶσαν ἐπιφύλαξιν τῶν συγγραφικῶν δικαιωμάτων.

Ἡ συζήτησις γιὰ μιὰ ἀπὸ τὰς ὑποψηφίας, χονδρουλή, παχυλή, γεμάτη καὶ μὲ δλόγυμνα μπράτσα.

— Νὰ καὶ μιὰ... μπρατσέρα, λέει ὁ ἀδιόρθωτος καλαμπούριστῆς κ' οἱ κριταὶ πρὸς στιγμὴν ἀποφασίζουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ σοβαρὸ ὕφος τους.

Ἡ δις Χ... συμπληρώνει σχεδὸν ἀμέσως, μετὰ τῆς οἰκογενείας τῆς, καὶ δείχνει μιὰ φωτογραφία ποὺ ἡ καλλονὴ περιστοιχίζεται ἀπὸ τὸν πατέρα, τὴν μητέρα, δύο — προφανῶς — θεῖους κ' ἕνα μικρὸ παιδάκι.

Πρὸς στιγμὴν γεννᾶται τὸ ζήτημα τῆς «φωτογενείας». Τὸν λόγον ἔχουν οἱ εἰδικοί. Ἀνταλλάσσονται διάφορες γνώμες καὶ τίθεται τὸ ἐρώτημα ἂν καὶ κατὰ πόσον αἱ ἔχουσιν φωτογένειαν θὰ μποροῦν νὰ παῖξουν καὶ στὸν κινηματογράφου.

Παρεμβαίνει πάλιν ὁ καλαμπούριστῆς.

— Ἀμ! βέβαια, θέλει καὶ ρώτημα... Ὅποιος ἔχει φῶς... γενεῖα θάχη καὶ τὰ... κτένια.

Μερικοὶ ἀμφισβητοῦν τὸ καλαμπούρι, ἄλλοι τὸ παραδέχονται καὶ τέλος ἡ διλογία συνεχίζεται.

Τέλος ἡ μεγάλη στιγμὴ ἐφῄσας. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀρχίζει νὰ ἀμφιφανῇ. Ἡ φωτογραφία περνᾷ ἀπὸ χέρι σὲ χέρι συνοδευομένη μετὰ ἱκανοποιητικὰ μειδιάματα καὶ... καὶ — χωρὶς ἐπέμβασιν καλαμπούριου τὴν φορὰ αὐτὴ — ἐκλέγεται ἡ «Μίς Ἑβδομάς».

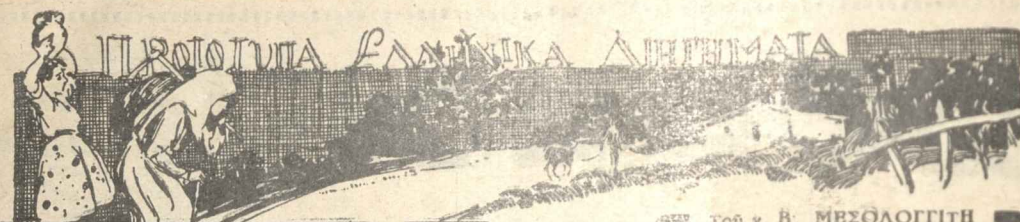
Συμφωνῶ καὶ ὑπογράφω.

Μὲ τὸν ἴδιον τρόπο κατακυρώνεται καὶ ἡ ἐκλογή τῶν τριῶν ἄλλων κ' ὕστερα μαζεύονται ἡ ὑπόλοιπες φωτογραφίες καὶ κλειδώνονται στὸ σφράγι.

Ὅμολογῶ πὼς μὲ μεγάλη μου λύπη παρακολούθῃ τὴν τελευταία αὐτὴ διατύπωση, ποὺ μοῦ ἀφαίρει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπω τὰ ὑπόλοιπα ἑκατὸν ἐξήντα ὀκτὼ ἔξυπνα καὶ χαριτωμένα κεφαλῆακια, καὶ τὴν φορὰ αὐτὴ ἐλεεινολογῶ τὸν ἑαυτὸ μου, ποὺ ὅταν ἔγραφα τὴν «Ἀγνωστὴ μετ' ἡ γκριζα γούνα» δὲν εἶχα βάλῃ ἑκατὸν ἐβδομήντα δύο ἀγνωστὰς!

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν θάχα τὴν καλλίτερη λύσι. Τί λέτε καὶ σεις;

Καίτη Παπανικολάου

ΦΟΡΩΝΤΑΣ ΤΟ ΣΜΟΚΙΝ ΜΟΥ

Βγαίνοντας από το Καμπάρε διηγήθηκα στον ένα μου πολλά πράγματα. Τόσα πολλά, ώστε να τον ευχαριστήσω. Τα φώτα της εισόδου άρταν ένα φωτεινό άχνι, που αλωνόταν σε μία μικρή έκταση και τη φωτίζε. Σκέφτηκα

Ο κ. Β. Μεσολογιτής

πώς η περιοχή της χαράς είναι πολύ μικρή, τόσο μικρή όσο ο χώρος που φωτίζει ένα μικροσκοπικό ηλεκτρικό λαμπάκι. Στα ρούχα μου επάνω οσφραίνονται άσχημα έναν άρωματισμένο καίμυ που μου τον μεταδωσαν μερικώς φτωχές ύπαρξεις, εκεί μέσα, και μέσα στις φοιτήσεις μου περπατούσε η επαφή που έκανα από δίχτυ με τη δυστυχία. Είχα χωρετήσει μία μικρούλα άρτια που της είχε πεθάνει η μητέρα της. Ήταν υποχρεωμένη να χορεύει με έλκωτο...

Ένα τριαντάφυλλο που κρατούσα στο χέρι μου το μάθαινα κ' είδα τα πέταλά του κατόπι στις λάσπες του δρόμου. Ευχαριστήθηκα γι' αυτή την τύχη τους όπως θα ευχαριστούσαν αν έδλετα εκεί μέσα μερικά διαμντιστολισμένα γυναικεία χέρια. Είναι μία έκδοξή μου κ' αυτό, σκέφτηκα.

— Κυρία μου, λερωθείτε! Λάγα για να καταλάβετε το τι μπορεί να είναι η αντίθεσις του τρόπου που ζήτε σήμερα.

Προχώρησα και βρέθηκα σ' ένα σκοτεινό δρόμο. Ή σπαχία τον ήταν τόσο σεβαστή, ώστε κανόνισα τις κινήσεις μου και την ανατομή μου έτσι που να μην έχω να αντισταθώ με το περιβάλλον. Περπατούσα με μία λαφύρα ζαλάδα στο κεφάλι... Μία πόρτα άνοιξε και μία γυναίκα βγήκε. Είχε τυλιγμένο το πρόσωπό της με μία εσάρτα. Ή οβελισμένη της έδειχνε γυναίκα νέα και με χαρακτηρισμό. Άφησε την πόρτα της άναυγη. Κατόπι με βιαστικό βήμα προχώρησε.

Ήθελε προς το μέρος μου. Με κοίταζε κατάντια. Δέχονα μέσ' απ' την εσάρτα δύο φλογερά μάτια. Δύο μάτια που θα είχαν ιστορία. Με προσπέρασε και χόθηκε μέσα σε μία σιδερένια πόρτα... Διευθύνθηκα προς το σπίτι που βγήκε. Έσπρωξα τη γυμνή πόρτα κ' είδα μέσα. Βρέθηκα μπροστά σε μία πλούσια είσοδο. Άσμενοι καθρέφτες δεξιά κ' αριστερά. Μεγάλες γλάστρες με παράδοξα αναπτυγμένα φυτά κ' οι' αυτά φωτισμένα από ένα μικρό φως, ένα μυστικό σχεδόν φως.

— Ω! μεγάλη ευτυχία έδω μέσα.
— Έγινε και την πόρτα και κοίταξα προς την άλλη, τη σιδερένια. Ήταν η πόρτα ενός αμαρτωλού. Και φαντάστηκα τη γυναίκα στην αγκαλιά αυτού κ' ύστερα ένα φριχτό δράμα:

— Άγαθή μου!
— Πές μου κάτι.
— Τι;... Έχεις τον άντρα σου. Τι κοίμα;
— Μά τι μ' ας πεις, αυτός; Είναι σαν να μην είναι.
— Και το παιδί σου; Αυτό όμως είναι.
— Α! να αυτό είναι έμπλοκο. Τι θέλεις να κάνω;

— Έγώ; Έγώ τιποτέ... Μά δέ μ' αγαπάς.
— Γιατί τό λες αυτό; Γιατί;

Τό φεγγάρι στένει πολύ φως στα παράθυρα που μπαίνει μέσα στο δωμάτιο κ' έρευνά. Έκείνος την αφήνει απ' την αγκαλιά του και πλησιάζει στο παράθυρο. Βάρεται με φως.

— Ήθελα να σκοτώσω απόψε, λέει σαν μαγεμένος.

— Σκότωσε έμένα αν πρόκειται να χαρής.

— Εσένα; Όχι! Όχι! Άλλους... Άλλους.

— Απαντάει αινιγματικά.

— Αλήθεια, τό ξέρω; Μιλάς γι' αυτούς;

— Για το παιδί και τον άντρα.

— Εκείνος την πλησιάζει και της φιλάει ελαφρώς το λαιμό.

— Γοητευμένη του απαντάει.

— Και βέβαια πρέπει να λείψουν. Τότε ε;

— Όλη η ευτυχία θα είναι των δυο μας.

— Εκείνος την αγκαλιάζει.

— Όστε;

— Να, ως αύριο θάχω τελειώσει.

— Χωρίζονται. Έκείνη φεύγει.

— Όσο το φεγγάρι έχει φαρδόνει τό στήθος του και της τραγουδάει κοροϊδευτικά ένα ερωτικό τραγούδι:

Τό αίμα δυναμώνει την αγάπη.

Σκιδώσε για τον αγαπημένο σου!

Ή αγάπη διψάει. Δεν χορταίνει ποτέ Χι! Χι! Πιστεύει στα λόγια του φεγγαριού. Γυρίζει και το ευχαριστεί.

— Μόνο με αίμα, της απαντάει εκείνο και κρύβεται γάτο από ένα λεπτότατο σύννεφο.

Βιαστική μπαίνει σπίτι της κ' ανεβαίνει τις σκάλες. Φτάνει στην κοίτση. Βοίσκει και παίρνει ένα τοκουό. Κατόπι ανάβει τό φως. Τό τοκουό γυρίζει έκτυφλωτικά. Αλήθεια, ένα τόσο λαμπρό αντικείμενο να σκοτώνει;

Κάτι την στενοχωρούσε. Κάτι δάγκνυα ανεβοκατέβαιναν πάνω στην καρδιά της κ' έκαναν έναν γοήγορο κορότο. Έστρεψε όλη. Πλησίασε τό παράθυρο κ' είδε. Ή σιδερένια πόρτα άνοιχτή ήταν μεσάνυχτα.

— Δεν θα μπού κ' εκεί μέσα, αν δεν γίνη αυτό μουρουράκι.

— Έκλεισε τά μάτια της κ' ανεστέναξε βαθεία. Τό φεγγάρι παραμέσισε τό σύννεφο που τό σκέπαζε και της τραγουδούσε με μυσία φωνή μία άλλη στροφή του ίδιου ερωτικού τραγουδιού!

Τό αίμα δυναμώνει την αγάπη.

Όσο φοβάται δεν αγαπάει.

Σκοτώστε για να σ' πιστέψουν οι έραστές σας.

Πήρε θάρρος. Κοίνησε στο χέρι της δυνατά κ' αποφασιστικά τό τοκουό...

Έφτασε στην κρεββατοκάμαρα πατώντας ελαφρώς στα παγιά χαλιά. Τό καντάκι, που παρότρυνε και φωτίζε τις εικόνες έτρεξε ελαφρώς με την πρόθεση να σβήσει. Μόλις όμως μπήκε αυτή, στήλωσε τη φλογίτσα του και σβήσε στερεά. Μπρος στις εικόνες απλώθηκε ένα πέπλο. Ή αγρότητα εξαφανίστηκε και στο δωμάτιο κυριαρχούσε τό κοινό πνεύμα... Πλησίασε στη μεριά του άντρός της. Τόν είδε. Χαμογελούσε ελαφρά. Όνειρευόταν και ψιθύριζε.

— Ιουλίνα!

— Με φωνάζει, είπε. Τό τέρας!

— Ιουλίνα μου, έκανε εκείνη και πάλι απ' τα χέρια.

— Α! με πειράζει, με κοροϊδεύει, φώναξε έξωλη και μ' όρημ του κατάφερε στο κεφάλι διό τοκουόρις.

Τό αίμα από τις πληγές του πετάχτηκε προς διό διαορετικές διευθύνσεις και λέρωσε τά σεντόνια. Αυτή έκανε ένα βήμα πίσω. Κάτι έσπασε μέσα της κ' άφησε τό τοκουό να πέσει απ' τό χέρι της κάτω στο πάτωμα. Έκανε ένα κρότο τέτοιο, που θύκανε με τό σόμα ένα νόσο δολοφόνου που πηδάει από ψηλό μέρος για να σωθή από τους άστυνομικούς που τον κυνηγάνε.

— Έκείνος μετακινήθηκε ελαφρώς και έπαψε ν' αναπνέει. Κάτι φτερούγισε μέσ' στην κάμαρα,

— Με φωνάζει τό τέρας!

της και βγήκε στο δρόμο.

Κάποιος ξενυχτισμένος της έφραξε τό και την πειράξε.

— Δέ φοβάσαι τά φαντάσματα τέτοια;

— Όχι! Όχι! Έκανε εκείνη και προχώρησε.

— Έκείνος την πρόλαβε και την έπιασε στο χέρι.

— Κλαίς; Σ' έδειξε ο κακοήγος; Σαν τον.

Γέλασε ύστερα δυνατά.

— Παναγία μου, έκανε εκείνη και πάλι απ' τα χέρια.

Προχώρησε τρομαγμένη και χόθηκε στη σιδερένια πόρτα.

Μπήκε σχεδόν χαρούμενη στο δωμάτιο. Μόλις τόν αντίκρισε τό είπε:

— Πάμε!

— Ποι; Έκανε εκείνος έκπληκτος.

— Να γύγουμε.

— Γιατί;

— Τόν κοτώσα!

— Αλήθεια;

— Για σένα!

Μία τρεμούλα πέρασε τό κοίμη του.

— Και τό παιδί;

— Όχι! Όχι! Αυτό τό λυτήρη.

κάτι τόσο κρύο που λήγισε κ' ή άγέρας μέσ' στην τρομερή αυτή καταιγίδα. Τόσο κρύο, που τον έκανε να έλθει να γελιά. Κάποιον σίγουρα θα κοροϊδούσαν τον ίδιο τον έαυτό του.

— Έκλεισε γά να σ' σκοτώσουν. Έκλεισε τά μάτια της και πάλι σκυψε πάνω του. Ή ανατομή της άσπιδος έκανε ν' ανεμιστούν μακριά του κεφάλιού του.

— Α! Α! τοίχιζε εκείνη τρομερή άποποχόρηση. Ήθελε να ή έδωκε μ' ας; Γιατί;

Ή άσπιδος της εσάρτας της άποποχόρησης. Αυτό δέν την πείραζε. Άνέστη της και ξανάσκυψε πάνω. Προχώρησε κ' άπλώσε, συντετριμμένη κ' άγνάλασε τό και τό φίλησε.

— Κάνο τό καθήκον μου. Σαχάρω τό Τά χείλια της βαρύνανε μ' αία. Πισε με τη γλώσσα της.

— Τόν καίμενο! Καί μ' αγαπάει.

Πήρε μία βαθιά αναπνοή, τσίπασε μί της και σαν άνθρωπος που συστήνεται ξαφνικά έλεγε:

— Ό, τι έγινε έπρεπε να γίνη. Τόσο που έστρεψε άσπιδος στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

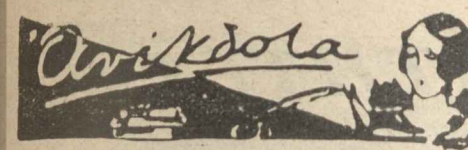
— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

— Είπατε διαστική στην τουαλέτα της νοίξε ένα συστάρι και πήρε από μέσα τ' αμαρτία της. Τάδεσε στην άσπιδος της.

ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΙΣ

Όταν ο Βολταίρος έφιλοξενείτο στην αυλή του Φρειδερίκου της Πρωσίας, ή τραγωδία του «Η διαστροφή Ρόμης» επαίχθη στο Πότσδαμ από τά μέλη της βασιλικής οικογενείας. Σε μάν από της δοκιμής, οι στρατιώται τών ανατόρων που έπαιζαν τούς ρόλους της τραγωδικής φρονιάς, μολοντί λαμπρά έξασκημένα στα στρατιωτικά των γυμνάσια, δέν μπορούσαν καθόλου να συνηθίσουν τούς έλιγμούς της σκηνής.

Και ο Βολταίρος που υπεδέτο τόν ρόλο του Κισέβονος, ξεχνώντας στο θυμό του ότι ήταν υποστά του και προηγουμένως, φώναζε με τό άγριο έκείνο άσχημα της περιφρονησής που έχει κάθε Γάλλος προς κάθε Γερμανό ως άνθρωπο πνεύματος:

— Νά πά; ή όργη, ζήτησα ανθρώπους κ' όν Γερμανούς!

ΤΑ ΡΕΣΤΑ

Κάποτε τόν περίφημο χειρουργό Ζομπέρ ντε Λαμάρ έπεσε κέρη μία πολύ δυστυχής γυναίκα για να τόν συμβουλευθή για την άρρώστειά της. Όταν τελείωσε ή εξέτασις, ή φτωχιά άρρώστη, άφησε με δειλία να γλιστρούη επάνω στο γραφείο του γιατρού ένα τάλληρο. «Όταν ή γυναίκα κατέβαινε της σκάλες της μεγαλοπρεπούς κλινικής, ο Ζομπέρ φώναζε με δυνατή κ' άπότομη φωνή:

— Κυρία, κυρία!...

Ή δυστυχής, που για να οικονομήση τό τάλληρο, είχε έπιστή ποιός ξέρει πόσες στεφάνες, έπέστρεψε συνεισταμένη για να δικαιολογήση τό μικρό ποσό που πλήρωσε.

— Πώς, κυρία μου, είπα με αγαθό χαμόγελο ο μέγας χειρουργός, άφίνετε έκαστο φράγκα και δέν στενοχωστείτε να πάρετε τά ρέστα σας;

Και της έδωσε τό υπόλοιπο από έκαστο φράγκα.

Και δέν είναι τό μόνο παράδειγμα ευσπλαχνίας που έδωσε ο μέγας χειρουργός, ο όποιος, πολλές φορές, έκανούσε νύχτα για να έχει έρση φτωχούς άσθενείς που δέν είχαν να τού πληρώσουν ούτε τά έξοδα τών φαρμάκων.

Και ή φήμη του ως φιλανθρωπού συναγωνίζεται με την φήμη ως χειρουργού.

Σοβαρεύτηκε. Πήρε ύψος ανθρώπου που θέσκει μπρος σ' έναν έγκληματι.

— Δέν έρεπε να σκοτώσεις. Δέν σου είπα κανείς τέτοιο πράγμα.

— Μά...

— Α! είναι φοβερό. Έσύ μπορείς να σκοτώσεις αβριο και μένα. Φύγε! Σε φοβούμαι.

Κάτι άβυρνε μέσ' στο κεφάλι της. Πεφνούσε μία συνουσία από μυστελευμένους σκέψεις. Όλα μέσα της είχαν σταματήσει. Τό έγκλημά της και ο τρόπος του έραστού της κυριαρχούσαν. Κάτι σκέφτηκε μία στιγμή και είπα:

— Νά έλα! Πήρα μαζί μου και τό χρυσάφι μου. Θα μπορούσαμε εκεί να ζήσουμε ευτυχισμένοι.

Αυτός πλησιάζει. Πιάνει τόν κόμπο να τόν λήσ. Κάτι πηχτό σκοντάφει στην άφή του.

— Άνοιγε τη φούστα του και κοίταξέ.

— Αίματα! βγάλε μία κρανηγή κ' άποποχώρε.

Αρχίζει τρομαγμένος να κλαίη. Έκείνη προχωρεί κατά πάνω του άγριεμένη.

— Φύγε! Φύγε! Γιατί θέλεις να άνακατένης κ' έμένα;... Τι πηχτό αίμα που έλχε... Είσαι σκληρή.

Έκείνη τόν πλησιάζει. Τόν κοιτάζει στά μάτια άγρια, άπειλητικά και τού φωνάζει.

— Άναγχε!

Κατόπι τρέχει, ανεβαίνει στο παράθυρο και πηδάει έξω στο κενό.

Ή αλή φώτισε ένα πτώμα... δύο πτώματα κ' ένα όρφανό παιδί!

Από φανταστικά καθώς γυρνούσα σπίτι μου. Γύρισα κ' είδα τό φεγγάρι και έπειθήθηκα πώς δέν είχε αλλοιωτική γνώμη από μένα.

Κείνη την ώρα τό φως του ήταν θολό σαν δάκρυα.

Β. ΜΕΣΟΛΟΓΙΤΗΣ

ΓΑΜΟΣ... ΜΕ ΤΟ ΘΛΑΦΩΝΟ

Ένας πρωτοφανής γάμος έγινε στην αίθουσα του Δικαστηρίου του Βάκο, στο Τεξάς, και την τελετή διηύθυνε ο δικαστής Μόρρις.

Κατά τό γάμο, μόνη ή άρραβωνιαστική, Μις Ρέθαλ Φάρο, παρευρισκόταν. Όσο για τόν άρραβωνιαστικό, τόν «Όμηρο Ήβαν, βρισκόταν στο Κλήβλαντ (Όχάιο) σε άπόσταση 1.000 μιλίων απ' τη μέλλουσα σύζυγό του.

Ο γάμος τελεστήη τηλεφωνικώς και της καθιερωμένης φράσις πρόφεραν οι νέοι διά μέσου του σήματος.

Ήταν ή πρώτη φορά που τελείτο γάμος υπ' αιώας τις συνθήκας: γέννησε μεγάλη περιέργεια τόσο στην Άμερική όσο και στην Άγγλία.

Εν τω μεταξύ, οι νέοι «σαμπών» τού έξ άποστάσεως γάμου συναντήθηκαν στο Σαίν-Λούις κ' έφυγαν για τό γαμήλιό τους ταξίδι.

ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ

Φαίνεται ότι στην Άγγλία ανεκάλυψαν τό μέσον να προλαμβάνουν όλες της σιδηροδρομικές συγκρούσεις χάρις στην άόρατη διερευνητική. Έγένοντο σχετικά πειράματα, τά άποτέλεσματα τών όποιων άπεδείχθησαν πειστικά. Νά ένα παράδειγμα.

Μία άμαξοστολία, πλησίσιαστος δλοταχώς προς ένα φωτεινό σήμα κινδύνου, τό όποιον

Τα Νέα μας Μυθιστορήματα

Κρίναμε βλόετα περιττό να διαφημίσουμε τά νέα μας μυθιστορήματα, κ' αυτό γιατί προτιμούμε από όποιονδήποτε άλλους έπαινους, να σ' δώσωμε διά τό σημερινό μας φύλλο απλά δείγματα τους.

Τόσο τό λεπτό αισθηματικό μυθιστόρημα του Henri Ardel «ΟΤΑΝ ΡΟΛΙΖΗ Η ΑΓΑΠΗ» όσο και «Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕ 5 ΔΕΚΑΡΕΣ» τό διασκεδαστικό και γεμάτο χιούμορ περιπετειώδες μυθιστόρημα του μεγάλου Γάλλου εθνομορφάρου, Paul d' Ivoi θα σ' ας χαρίσουν ώρες άξέχαστες.

Η Τριχωρμίες μας

Ή σημερινή τριχωμία μας της «Μις Έλλάδος» όφείλεται εις τό καλλιτεχνικό φωτογραφικό άτέλει της Δίδος Nelly's.

Στό επόμενο φύλλο μας θα δημοσιευθή μία έξοχη καλλιτεχνική τρι

Henry Duplessis

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

—Είπε δίδαιον, είπε ο γιατρός Βίμπορχ, την ώρα που έπαιρναμε τον καφέ, ότι ωρισμένα φαινόμενα, μυστηριώδη και ανεξήγητα, συμβαίνουν πραγματικά και δικαιούνουν τους πνευματιστές, που μας διηγούνται τα πιο απίστευτα πράγματα.

Ακούστε αυτή την ιστορία: Είχα μια αδελφή εξαιρετικά ωραία, που την αγαπούσα με μια απείραστη τρυφερότητα. Ήταν ένα πλάσμα υπέροχο, δεκαπέντε χρόνια νεώτερη από μένα, που μετά τον θάνατο των γονιών μου, είχα αναλάβει να την αναθρέψω και που έκανα ότι μπορούσα για να μορφώσω το πνεύμα της και να διαπλάσω τον χαρακτήρα της.

Η παιδική και εφηβική ηλικία της είχαν περάσει στην εξοχή, σ' ένα μικρό κτήμα που είχαμε κοντά στη Βανδέα. Πουθενά άλλοι ή γαλλική φύσις δεν έχει τόση φρεσκάδα και τόση χάρι όσο στο μέρος αυτό. Αληθινά περνούσαμε εκεί μέρες αλησμόνητες.

Ένα βράδυ, που έκανα περίπατο με την αδελφή μου, που είχε μπη τότε στα δέκα οκτώ της χρόνια, μια γερόντισσα, για την οποία οι χωριάτες έλεγαν ότι είχε εκατό χρόνια και λιγάκι μάγισσα, άρχισε να περπατά στο πλευρό μας και να μας λέγει διάφορες παράξενες φράσεις προφητικά:

—Το όμορφο αυτό κορίτσι θα παντρευτεί... Ένας νέος την αγαπά σαν τον εαυτό της...! Πόνους και τι καμμούς που θα περάσει...! Τό ίδιο το σπλάγνο της, ένα παιδάκι, πριν ακόμη γεννηθεί θα την σκοτώσει...! Μα ο νέος θα ζήσει πάντα μαζί της...! Η περιπλανώμενη ψυχή της θα γράφεται κάθε τόσο να φτερουγίζει γύρω απ' εκείνον που την αγαπά...! Από τον θάνατο βγαίνει η ζωή, η ζωή που έμψυχώνει τον αέρα και την σιωπή...! Εύτυχία μαζί και δυστυχία!...

—Ε, φτάνει τόσα που είπες, γερόντισσα! της φώναξα, δίνοντάς της και μερικές δεκάρες. Μας ζάλισε με της κουταμάρες σου!

Η αλήθεια είναι ότι η προφητεία της μάγισσας αυτής, μολονότι δεν είναι προληπτική, μούβαν κάνει μια δυσάρεστη εντύπωση. Γιατί η αδελφή μου είχε ντελικάτη υγεία και η ιδέα του γάμου και της μητρότητας της μου είχε ήδη δώσει αρκετή ανησυχία.

Ως τόσο, ύστερα από ένα χρόνο παντρεύτηκε. Ήρθε ένα φίλο μου που ήτανε τρολλά ερωτευμένος μαζί της. Στην αρχή ανησύχησα, μα όταν ύστερα από μερικούς μήνες γύρισε να με ιδεί στο κτήμα, είδα ότι ήταν θανάσιμα στην υγεία της και ηρούσα.

Εκείνη άπνω-κάτω την εποχή, απεράσια να εγκατασταθώ στο Παρίσι. Άρθηκα λοιπόν στους νιόπαντρους το μικρό μας κτήμα της Βανδέας, ήσυγος για το μέλλον τους και υψι φανταζόμενος ποτέ ότι ύστερα από έξη εβδομάδες θα έλάμβανα το μοιραίο τηλεγράφημα που μου άνηγγειλε τον σχεδόν αιφνίδιο θάνατο της πολυαγαπημένης μου αδελφής.

«Οχτώ μήνες, εξακολούθησε ο γιατρός, είχαν περάσει από το τραγικό περιστατικό. Ο γαμπρός μου είχε μείνει στην Βανδέα, στο σπίτι όπου είχε αγαπήσει εκείνη που είχε μείνει τόσο λίγο κοντά μαζί του.

Όσο για μένα, είχα επιστρέψει στο Παρίσι και είχα προσπαθήσει να ξεχάσω τον πόνο μου με την δουλειά.

Το καλοκαίρι πήγα για να περάσω λίγες μέρες κοντά στον γαμπρό μου, που από καιρό δεν μου είχε δώσει ειδήσεις του.

Βρήκα έναν άνθρωπο αρκετά ήσυχο εξωτερικά, που με δέχτηκε με ζωηρές εκδηλώσεις φιλίας και που δεν παρατήρησα τα παράξενα φαινόμενα του, παρά ύστερα από λίγα λεπτά. Άλλως τε, όμως, άποφύγετο να μιλήσουμε για καίριον, που κάθε επίπλο του σπητιού, μας την έφερε ως τόσο στο

νο. Κατά την διάρκεια του γάμου, ο γαμπρός μου μου μίλησε για τα ζητήματα του κτήματος, για την φυλλοθήρα που είχε πέσει στ' αμπέλι και για της διαφορές που είχε με τους εργάτες. Μόνο κατά το τέλος του γάμου, έπρόσεξα την παράξενη έκφραση του βλέμματός του και την νευρική του κινήσεων του.

Αφού ήπιαμε τον καφέ, επήγαμε στο σάλο. Καθήσαμε ο ένας αντίκρυ στον άλλον και άναψα μια γύθη με μια μεγάλη σιωπή. Τότε συλλογίσθηκα την αδελφή μου και τα μάτια μου γεμίσανε δάκρυα.

Ο γαμπρός μου με κτύπησε. Έβλεπα σηκώθηκε, με πλησίασε, άκουμπησε το χέρι μ' έκανε ν' ανατριχιάσω, μου είπε:

—Θέλεις να την ιδής;

«Ο γαμπρός μου σηκώθηκε και με πλησίασε. «Θέλεις να την ιδής;» μου είπε.

Ανεπρόσβλητα, νομίζοντας ότι είχε τρελασθεί, αλλά και θαυμάσια συγκινημένος συγχρόνως, από το μυστηριώδες και σαν εμπνευσμένο ύφος που είχε προφέρει τα λόγια αυτά.

—Θέλεις να την ιδής; επανέλαβε με δύναμη.

Και χωρίς να περιμένω την απάντησή μου, εξακολούθησε:

—Είπε δίδω, νοιώθω πως είνε κοντά μας. Θά έλθει ναί, όπου και νάναι!...

Έβλεπα η λάμπα έδωσε, χωρίς να καταλάβω ποιος την είχε φωτήσει, γιατί τη στιγμή εκείνη ο γαμπρός μου ήταν μακριά από το τραπέζι. Τού χάμου προσπάθησα ν' αντιστάσω, να πολεμήσω την τρέλλα αυτή που ένοιωθα ότι θα με καλυβαζε.

Τη στιγμή εκείνη, δεν ξέρω και γώ πως, θυμήθηκα την προφητεία της μάγισσας, που την είχα συναντήσει ένα βράδυ με την αδελφή μου. Μια τρομερή αγωνία να πάω και μια λέξη και μου φαινόταν πως ήμουν καρφωμένος στο χείμαρμό μου. Ο γαμπρός μου είχε άκουμπήσει στο τζάκι. Μέσα στο σκοτάδι διέκρινε τα μάτια του με μια παράξενη λάμψη.

Πρόσεξε, μου είπε με μια υπόκοψη φωνή, κτύπαζε καλά την πόρτα του βάλους, από καιρό μπη, από και μπεινέ πάντα. Θά την

ιδής να ξεχωρίσει στα κάπνισμα που σαν να βγαίνει από απ' τον τοίχο...! Δύματα της!... Άκουσε τα δάκρυα που γλυστρου; Νομίζεις πως είνε είνε πνοή!

Πράγματι, εκείνη ακριβώς τη στιγμή φάνηκε πως άκουσα ένα γλυστόμα τ' αέρα.

Η συγκίνησις, η αγωνία ή ένωση άπορόπτου με είχαν άκνευσει σε τόσο βαθμό. Κότταξα μπροστά μου έπαινα τη ζήτοσε το βλέμμα μου να διαπερύνει το σκοτάδι που μες σκίπαζε. Η λαιμική κόρες των ματιών μου όμως δεν άπαι να διακρίνουν τίποτα, παρά τη φλογερή βουτιά μου.

—Είσαι εδώ, γλυκερά μου αγάπη; έβλεπα ο γαμπρός μου.

Την ώρα αυτή άκουσα καθαρά τη φωνή στον τοίχο. Τότε ο γαμπρός μου με το χέρι και μου είπε με λαχναρότητα την συγκίνησή φωνή:

—Την βλέπεις; Την βλέπεις; Μπροστά το μέρος μας. Μα δεν την άκουω; Λοιπόν; Δεν βλέπεις πως μες χαμνί;

Τού χάμου άνοιγα τα μάτια μου, λαιμικά τίποτα. Και όμως είχα μια άρνηση θυμία να την ιδώ, να την ιδώ όπως την είχα κι' εκείνος. Γιατί άσφαλώς την είχα ο γαμπρός σου!

Έβλεπα ένα μεγάλο φως με θάλασσα φάνηκε ότι μια άσπρη σκιά είχε περάσει μπρός μου: έβγαλα μια κραυγή και τ' άματτα μου.

—Α! την είδες λοιπόν και σύ; με μιά ανείπωτη φωνή ο γαμπρός μου. Τώρα άκουσε την με έλη την δύναμη της κοής σου. Θυμήσου το κομμάτι που είχα το τραγουδί της: Έλθας, που τ' άματτα δάχτυλα έέφραξαν όλη του την ηλικία σου!

Και όπως πρό ολίγου τα μάτια μου και τ' αυτιά μου τώρα κατέβαν με την γνωσμένη προσπάθεια για ν' άκούσω σκοπός άρχισε ν' άντηγή μέσα μου, όπως γά σιγα ή μελωδία λες και άρχισε ένω από μένα, και σάμπος δάχτυλα άδούρα έγάιδεσαν τα κοκκάλια πληκτρα τα άρχισε ν' άναδιν η ήχος γλυκίστατος γάκι υπόκοφους. Τη στιγμή εκείνη ήσαν η συγκίνησή μου που λιγοθύνασε.

«Όταν συνήλθα, η λάμπα ήταν έσβησμένη. Άντικρυ μου ο γαμπρός μου ήταν μος, σκούπιζε το μέτωπό του.

Ο γιατρός Βίμπορχ, διέκοψε την διήγησή του.

—Ε! λοιπόν, γιατρέ, ρώτησε με άνοπύμονη να γνωρίση το τέλος της ιστορίας.

—Ε! λοιπόν, κυρία μου, άπαι να γαμπρός, σάς το είπα και πριν άρχισω την ιστορία μου. Και τα πιο άνεξήγητα και πιο μυστηριώδη φαινόμενα συμβαίνουν τε πραγματικά.

ΑΝΡΙ ΝΤΥΠΛΕΣΣΙΣ

ΕΝΑ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ ΡΟΔΙΖΗ Η ΑΓΑΠΗ

HENRI ARDEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

I

—Ε λοιπόν, Βοβράι, πως σάς φαίνεται η Βρετανία μου; ρώτησε χαρούμενα η Κα ντε Τανύ.

Με μιάν άδελή εισήνη, ο Ρισάρ ντε Βοβράι ρώτησε το δροσερό αέρα που τούβριζε καθαίματα τη γείσι της θάλασσας και της άγρης ειδοείας που ξεγυρόνταν από την πυρωμένη γη.

—Η Βρετανία σας; κυρία μου... Νομίζω πως την έρωτεύθηκα κι' όλας... Μοιάζει τόσο πολύ με γυναίκα! Είναι προσληπτική και έπαινη έχει χαμόγελα, μελαγχολίες που την κάνουν άξιοάρεστη. Κυρία μου, σάς είχα τόσο εγγύμων που με καλίστατε σ' αυτήν...

Η κυρία ντε Τανύ υποδέχτηκε με χαμόγελο ελαφροστροφής την ένθουσιώδη δήλωσι του φιλοξενούμενου της.

—Α! όποτε η Βρετανία σας γοητεύει τόσο πολύ... Τόσο το καλλίτερο... Άστε σκέπτεσθε πως δεν θα σάς είναι πολύ δύσκολο να μείνετε κάμποσο καιρό για να δημιουργήσετε την προτομή μιας γρηάς γυναίκας; άφου τα παιδιά μου έννοουν να φυλάξουν, καμωμένη από σας, την εικόνα της μαμάς τους...

Ο Βοβράι χαμωγέλασε γιατί ήταν φίλος του γιου της—που αυτή τη στιγμή βρισκόταν στρατιώτης στην Ίνδοκίνα—και η Κα ντε Τανύ μολοσε με μητρική οικειότητα σ' εκείνον που της θύμιζε τον άπόντα. Το χαμόγελό του άπεκάλινε όμορφα δόντια καμωμένα για να τσιάζουν, όπως ο κάτοχός τον για να διαγκώνη δια τα φρούτα της ζωής. Ήταν από εκείνους για τους όποιους λένε η γυναίκες: «Είνα νέος πολύ σίος». Ήμνηόσομος με τη σβελοτόση ενός σπόρτομαν χαρακτηριστικά χαρμάνε με θανμάσιες καλλιτεχνικές γραμμές: κασταία μαλλιά, δέλεμα ζωηρό, λιγάκι σκληρό, που γινόταν εύκολα είρωνικό κι' έλαμπε απότομα από μια τρυφερότητα που είχε την χάρι του άπορόπτου.

—Άλλωστε, εξακολούθησε η Κα ντε Τανύ, μίν ξεγνάτε πως θέτω στη διάθεσή σας τη βιβλιοθήκη μου, που είναι πολύ καλά καταχωρημένη... Θα ρωτήε ό,τι βιβλίο θέλετε, άρχισα, μοντένο, ακόμη και πολύ μοντένο... Άλθαινα... γνωρίζετε ένα τόσο που μουτέλε ο βιβλιοκόλης μου; είναι έδρη έκδοθείς μου γράφει.

Και πήρε, απ' το τραπέζα του κήπου, ένα βιβλίο μουστιλιγμένο ακόμα, του όποιου τα φύλλα ήταν έσκαπα.

—Είναι η νέα συλλογή της ποιητικήςσας Άρβενέσκο, «Ειδωλολατρικοί ύμνοι»... Σας άρέσουν τα ποιήματα;

—Βέβαια... αλλά... στής όδρε μου.

Ο τόνος ήταν άπότομος, σχεδόν τραχύς: και η λέξεις έβγαιναν ύστερα από μιάν άνεπαίσθητη σιγή. Σάν να της έπρόρεσε με μιά προσπάθεια της θελήσώς του. Η Κα ντε Τανύ όμως δεν ήταν παρατηρητική. Η άτομική της έντυπώσις, μονάχα η ιδέες της την άπαυλούσαν παρά πολύ για να ξεχωρίση τί σκεπτόταν οι άλλοι. Και με λίγο πειρακτικό ύφος ειπε:

—Στής όδρε σας;... Ποιές όδρες;... Μήπως θα ήταν άδιακρισία να σάς ρωτήσουν;

—Ποιές όδρες;

—Ο τόνος είχε μιά πικρή ειρωνία. —Επεινες όταν μ' άρέσει να μίν είμαι τίποτ' άλλο απ' το άνδρωπανο κτήνος που διαβή για συναισθήματα όποιασδήποτε φύσεως, ρα-φανασμένα ή όχι!

—Α! Α!... αλήθεια; Έκανε η Κα ντε Τανύ ειθύμα.

Σάν πολύ την άγιναικα, δεν ξαφναζόταν εύκολα.

...Κι' αυτά τα... πουκλα συναισθήματα, σάς τα προμηθεύουν οι στίχοι της ποιητικής;

πισσας Άρβενέσκο;... Μου δίνετε μιά πολύ περίεργη ιδέα αυτής της ένδόξου ποιητικής, αν είναι αλήθεια ό,τι ε'σ' ό,τι, είναι ό,τι και ο συγγραφέας του... Έδω, άς πούμε ε'η συγγραφέας... Μήπως τη γνωρίζετε μόνο απ' τα όδρα της;

—Οχι... με δέχτηκε σίτι της...

—Τι είδους γυναίκα είναι;

—Ρωσίδα που μεγάλωσε και άνετράφη στο Παρίσι και ή όποια, άλλοτε, παντρεύτηκε έναν Ρουμάνο.

—Λαμπρά για την καταγωγή. Και ως άτομο;...

—Φαίνος του θηλυκού γένους, καλλιτέχνης, ντυμένη από ένα παριανό ράττι και που έχει κάτι παραπάνω από ό,τι τάλεντο...

—Λαμπρά... Με πληροφορήσατε εξαίρετα!...

«Η Κα ντε Τανύ έστρεψε το πρόσωπό της...»

Η Κα ντε Τανύ γελούσε με την καρδιά της. —Κι' αν κρίνω απ' τα πορτραίτα που δημοσιεύουν τα περιοδικά, αυτή η άπερομνέτα θηλυκή Φαύνος έχει—χωρίς ν' άπομακρυνόμμε απ' τη μυθολογία—ένα πολύ όμορφο κομμάτι Νύμφης!

—Πολύ σωστά, άγαπητή κυρία... Η ποιητικήσας Κατερίνα Άρβενέσκο είναι προμωμένη πραγματικά, από τη φύση, μ' ένα άπαράμυλο κομμάτι και ή τουαλέττες της τίν... γυμνώνουν αρκετά όποτε βλίο όσοι έξορν ν' άνοίγουν τα μάτια τους να είναι πεπεισμένοι γι' αυτό. Καθώς δεν είμα σύγγος της ποιητικήςσας,—που, άλλωστε, πήρε διαζύγιο—έκτι μω με την άξια της τήν γενναίοδωση άποκλήμνη που προσφέρει απ' την όμορφιά της...

Διεκόη άποτόμως. Τα όμορφα δόντια δάγκωναν το χέλι του.

—Τι είδους γυναίκα είναι;... έπείνε η Κα ντε Τανύ, άπογοητευμένη, γιατί δεν τον έβλεπε να εξακολουθή.

—Δεν είμα ο ένδεδειγμένος να την κρίνω σάν γυναίκα... αλλά,—άφου μιλάμε για μιά ποιήτρια—θα σάς έμπιστευτώ, αν θέλετε να μάθετε, ό,τι τη βρισκα λιγάκι σάν προσοποποίηση της πλανεύρας μ' έπαινίδινης θάλασσας, που βινει σε κάποιο της ποιήμα, κι' όπου έζοιν ή σειρήνες, κόρες του θανάτου...

—Σειρήνες που είναι όμως τόσο γοητευτικές, δεν είν' έτσι, Ρισάρ, όποτε σεις οι άνδρες, όλοι οι άνδρες, δεν φέρετε καμιά αντίσταση όταν σάς καλούν;... Μίν έρωσπαζόσαστε. Δεν ξητώ καθόλου να μάθω τα μυστικά σας...

Και να άκριβώς, για να σάς έλευθερώση απ' της άδιακριτες έρωτήσεις μου, ό κ. έφημέριος που έρχεται να μου κάνει την έβδομαδιαία επίσκεψη του.

Η Κα ντε Τανύ, έστρεψε το πρόσωπο προς τον έφημέριο που φάνηκε από μακριά.

«Ο κ. ντε Βοβράι φίλησε τα δάχτυλά της και χαίρετσε εύγενικά τον νεοελθόντα. Κατόπιν χάθηκε πίσω απ' της άνθισμένες σιάδες κι' άκολούθησε μιάν εύχρηση λεωφόρο φυτεμένη με καστανιές που κατέβαιναν, σε μιά πρασινατή λουρίδα, προς τη γαλανή θάλασσα που χούσανε ό ήλιος.

Τα μάτια του όμως δεν έβλεπαν πιά την φαντασμαγορική όμορφιά της φύσεως. Ή συνομιλία αυτή είχε άνοίξει μέσα του μια παλιή, ά-γιάτρευτη πληγή.

II

Ποιά μοιραία σύμπτωσης είχε φέρει στα χείλη της Κας ντε Τανύ ένα όνομα που άντηχούσε τώρα στο μυαλό του σάν τον κώδωνα του κινδύνου στο τριγυρισμένο κύμα τών άναμνήσεων που ξεπνύσε;

Γιατί αυτή η γυναίκα, μόλις όμορφη, χειρότερη... ήταν σαγηνεύτρα σάν τα μεθυστικά και διαπεραστικά άρώματα που κάνουν να παρალი ή θέλησις. Με το μυαλό της διανοουμένης, της ραφανασιμένες αισθήσεως για να γευθουν και να έξωτερικεύσουν της καλλιτεχνικής έντυπώσεως, έμνε, κάτω απ' το προσοπίο της κοσμικής, μιά άγρια πρωτόγονη ύπαρξις με την τελεία έλλειψη κάθε ήθικου συναισθήματος, με την εγκατάλειψη του έαυτού της στής ιδιοτροπίας που ίκανοποιούσαν την φλογερή, όνειροπόλα και ξενόαστη από κάθε νόμο ύπαρξή της.

Κυριολεκτικά,—όπως πολλοί άλλοι—είχε μεθύσει από αυτή τη γυναίκα, χαινομένος σε βαθμό που—μολονότι την ήξερε τί ήταν—δεν σκέφθηκε σε ποιά έστνημα προχωρούσε...

Ξαφνικά, μιά μέρα, εκείνη έφυγε, γοητευμένη απ' τα θεληγτρα μιάς καινούργιας ιδιοτροπίας: του άφνε λίγες άπομακρυσμένες λέξεις: τον έγκατέλειπε, όπως άπομακρύνουν έναν άνεπιθύμητο.

Ένα μίνα τώρα, έκνευαριέμενος, ύπέφερε σιωπηλά την πληγή που τον καθιστούσε άνίκανο για κάθε έργασία, χωρίς να μπορεί ν' άγωνισθή με μιάν άλυστηρή θέληση, αυτός που ήταν τόσο συνηθισμένος να νικά.

Τ' αυτό, η πρόσκλησις της Κας ντε Τανύ ήταν μιά άπασχόλησις που θα τον έκανε να ξεχάση λίγο. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού, με την έπισημη προσπάθεια της θελήσεως του, κατέσβεσε να γαρκώση μέσα του τη νοσταλγία που του έφεραν η άναμνήσεις. Κι' όμως, τα λόγια της Κας ντε Τανύ άνέτρεπαν την φαινομενική άνακούφιση, εξαγορνάνευαν της ελπίδας που είχαν διαχτή για μιά στιγμή, μαζί με την όμορφη άνάγκη της άναπαύσεως.

Ο ντε Βοβράι προχωρούσε άνάμεσα στους σκόνους, παραμελλόντάς τους με το άπότομο χιτώνμα του μαστοριού. Τό μοναχά όμως που άκούοντοσε στην τύχη διεκδοή μεροστά στο δρόμο που το διεσταίρνε, κατέβαιναντας προς τη θάλασσα. Και ξαφνικά, είδε στο σταυροδρόμιο, τόσα άτομα: μιά γρηά γυναίκα με λιγνό ρυτιδωμένο και ήλιοκαμμένο πρόσωπο. Ζαρωμένο στο έξωφωρισμένο φουστάνι της ένα χαμνί που τα γυνά του πόδια ήταν βουτηγμένα στη σκόνη, κοινοελάρινα, άσθενικά... Και τέλος με το χέρι άκοιμημένο έπάνω στον ώμο του μικρού, με άκοιμητό ντόν, τοι κόσμου, που μιλούσε στην φλογή γυναίκα, γέροντας λίγο το κεφάλι προς το μέρος του παιδιού.

Κι' είχε μιά εξαίσια χάρη στην κίνηση του σκαμμένου κορμού, μιά γλίσκα στην έκφραση του άπαλόγραμμα προσώ, μιά γοητεία στο πονετικό χαμόγελο.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

Η ΜΙΣ "ΕΒΔΟΜΑΣ"
Δεσσιονίς Καίτη Παπανικολάου, ἐτῶν 19, ἐκ Παμίας.

Δίς Δήμητρα Φουντουκίδου, ἐκ Πειραιῶς,
 β' Βραβεῖον.

Δίς Μιμή Οικονόμου, ἐκ Πειραιῶς,
 "Ἐπαινος."

Δίς Γαλάτεια Σπηλιωτοπούλου,
 "Ἐπαινος."

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Τὸ πρακτικὸν τῆς Ἐκλογῆς

Ἡ ἐπὶ τῆς Κινηματογραφικῆς Καλλοῦ
 «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ» ἐπιτροπὴ, συνελθούσα ἐν
 ἡμέρᾳ 25 Ἰανουαρίου 1930 εἰς τὰ γκαρὶ
 «Ἑβδομάδος» ἐξελέξεν ὡς Μίς «Εβδομάδος»
 τὴν Δίδα Καίτην Παπανικολάου, ἐτῶν 19,
 Παμίας. Δεύτερον Βραβεῖον ἀπένευμε εἰς
 Δήμητραν Φουντουκίδου, ἐκ Σμύρνης, καὶ
 Πειραιῶς, ἔπαινον δὲ εἰς τὰς δίδας Μιμήν Οἰκονόμου,
 ἐκ Πειραιῶς καὶ Γαλάτειαν Σπηλιωτοπούλου,
 ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Ν. Ι. Λάσκαρης
 Κωστῆς Βελμύρας
 Μιχ. Τόμπρος
 Ἀλ. Λιδωρίκης
 Δημ. Μπόγρης

Νικόλης Νικίτσης
 Nelly's
 F. Lester
 Ντίνου Μπέν

ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Ὁ κ. Ν. Ι. Λάσκαρης
 (στίχοι τοῦ κ. Α. Κοντοπούλου)

Ὁ κ. Νικόλης Νικίτσης
 (στίχοι τοῦ κ. Α. Κοντοπούλου)

Ὁ κ. Δημ. Μπόγρης
 (στίχοι τοῦ κ. Α. Κοντοπούλου)

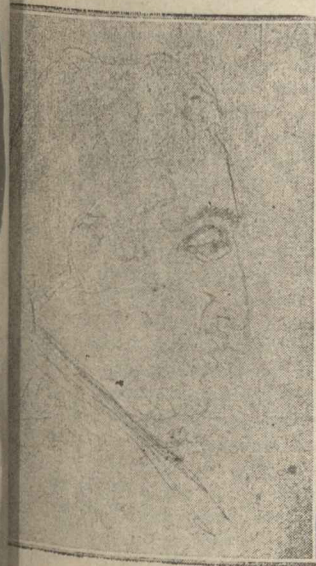
Ὁ κ. Κ. Βελμύρας
 (στίχοι τοῦ κ. Α. Κοντοπούλου)

Ὁ κ. Μιχ. Τόμπρος
 (στίχοι τοῦ κ. Α. Κοντοπούλου)

Ὁ κ. Μιχ. Τόμπρος
 (στίχοι τοῦ κ. Α. Κοντοπούλου)

Ὁ κ. Ντίνου Μπέν
 (στίχοι τοῦ κ. Α. Κοντοπούλου)

Ὁ κ. Α. Λιδωρίκης
 (στίχοι τοῦ κ. Α. Κοντοπούλου)

Ὁ κ. Ε. Λεόντιος
 (στίχοι τοῦ κ. Α. Κοντοπούλου)

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΕΚΛΕΨΕ ΜΗΛΑ

ΑΙΘΗΝΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Λοιπόν, μικρούλα μου Ματίλδη αγαπημένη, σου γράφει ο Λουλού σου όχι από το Σατελιέ πιά, όπως συνήθως, το πτωχό μικρό χωριουδάκι της, αλλά από το Σουβινιέ, όπου ως εκ θαύματος μετατοπίστηκε εδώ και τρεις μέρες.

Μην ανοίγεις τόσο πολύ τα όμορφα εκπληκτικά μάτια σου με πρόσεξέ με καλλίτερα για να ακούσεις την διήγησή όχι μόνον του ταξιδιού μου αλλά και μιας πολύ παράξενης—ω ναι πολύ παράξενης—περιπέτειας.

Ας αρχίσουμε από την αρχή. Έδω και τρεις μέρες έλαβε ο μπαμπάς ένα τηλεγράφημα. Κατάληξ. Δεν παίρνουμε ποτέ τηλεγραφήματα. Τι να συνέβαινε άραγε; Το τηλεγράφημα ήταν από τον θείο μου Άνσελμο και έγραφε τα εξής:

«Θα ήμουν εγγνώμων αν είχες την καλωσύνη να μάς στείλεις την Λουλού για λίγες μέρες. Η κόρη μου ή 'Ουλία ήταν πολύ άρρωστη: τώρα είναι καλά αλλά έχει ανάγκη από περικοπές και ιδίως από συντροφιά. Η γυναίκα μου απουσιάζει στο Παρίσι σε μια επείγουσα υπόθεση. Θα περιμένω την Λουλού απόψε στο σταθμό 6 και 45 λεπτά».

Να υπήστανε σκέτο πολυλογώ την άλλη μέρα κιόλας πήρα το τραίνο για να πάω στο Σουβινιέ. Ός τον τρίτο σταθμό τίποτε το εξαιρετικό. Εκεί, ανοίγει ξαφνικά η πόρτα του διαμερίσματος και να ένας κύριος.

Τι να του πω, Ματίλδη μου, απ' την πρώτη ματιά που τοδούρεται δεν μου φάνηκε και πολύ άσχημος. Είχε μια γλυκειά φυσιογνωμία με εκφραστικώτατα μαύρα μάτια. Φορούσε γάντια, διάβαζε εφημερίδα και έδειχνε πως δεν έδινε μεγάλη προσοχή στην παρουσία μου.

Έβλεπα από το παράθυρο του βαγονιού είχα πικνούς καπνούς στην πεδιάδα.

—Θεέ μου! Πουχιά! Φώναξα δίχως να θέλω.

—Πού είναι; μου είπε εσύς ο άγνωστος κύριος κοιτάζοντας από το παράθυρο.

Μα εσύς χαμογέλασε και μου εξήγησε ότι οι καπνοί προέρχοντο από τους σωρούς των άρροστων χόστων που έκαίγαν οι χωρικοί.

Καθώς μου μιλούσε τον πόσεξα ακόμη περισσότερο. Ήταν πολύ συμπαθητικός, Ήλθες, σβέλτος, με άπλωτατη φωνή που την έννοιωθα σ' αλά και μ' ένα ύψος ανοιχτόκαρδο, ειλικρινές χαρούμενο. Καθώς μου μιλούσε, με κύτταζε κατάματα, με παρακύταζε μάλιστα.

Α! δε σούπα τίποτε για την ηλικία του. Έν λοιπόν! Ήταν νεώτατος. Τριάντα μόλις χρονών.

Δεν ξέρω και γ'ω πόση ώρα κουβεντιάσαμε. Μά τι να σου πω, από την όμιλία μας έμεινα ενθουσιασμένη. Είχε σκέψεις τόσο σύγχρονες και τόσο λεπτά αισθήματα! «Ω, φριχένως δεν ήταν κοινός άνθρωπος!»

Κατέβηκε σ' ένα σταθμό πριν από το Σουβινιέ. Σε βεβαίω δεν κατάλαβα πώς είχε περάσει η ώρα. Κάποτε ή ώρες περνούν τόσο γρήγορα!

Φεύγοντας μου έδωσε το χέρι του με αφέλειες και ειλικρίνεια. Το έδωσα και γ'ω. «Ω! τι μονότονο που μου φάνηκε το υπόλοιπο μέρος του ταξιδιού... Μά δεν

πρέπει να το συλλογίζομαι. Τι όμορφη που είναι. Ωστόσο, η ζωή αγαπημένη μου! Χίλια και χίλια φιλάκια από την Λουλού σου.

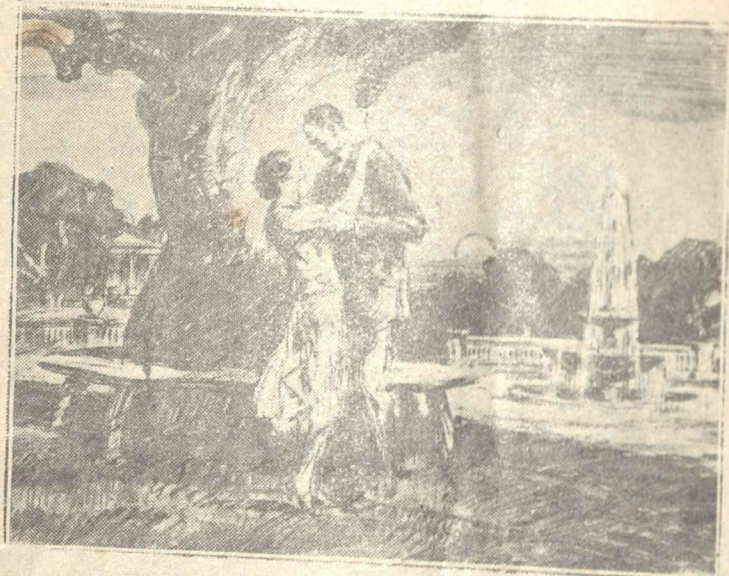
Σουβινιέ, 30 Σεπτεμβρίου.

Να τώρα και με άλλη περιπέτεια, αγαπημένη μου, με πολύ λιγότερο ευχάριστη απ' αυτήν που σου διηγήθηκα.

Το φαντάστηκες ποτέ σου ότι την Λουλού σου θα την πάνε στο δικαστήριο!

Λοιπόν χτες που λες πήγα να κάνω περπάτο βόλτα στην πλατεία, κατά μήκος του δρόμου που πάει από το Σουβινιέ στο Μόν Ρισάρ, τον σταθμό που είναι πριν από το Σουβινιέ.

Περπατούσα θυσιμένη στην σκέψις μου, όταν ξαφνικά, αντηχήθηκεν ότι δρισκόμουν μα...

Και όταν έφτασε εκεί ο Παύλος μου μ' έφίλησε.

Κουά απ' το σπίτι. Κάθησα λοιπόν για να ξεκουραστώ. Πήσα από έναν φορτίο δέλεο αίφνης μια μηλιά. Θεέ μου, τι όμορφη μηλιά, γεμάτη ορεκτικώτατα μήλα.

Δίχως να χάσω λεπτό, περνά τον φορτίο και αρχίζω να σκαλίζω τη μηλιά. Δύο μεγάλα κατακόκκινα μήλα έπεσαν σ' α πόδια μου. Φυσικά τα αμέσως τη στιγμή όμως που πήγα να βάλω το ένα στο στόμα μου, παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά μου ένας άγνωστος με μπλοφόρ, και ένα πλίκιο με γαλόνια και μου φωνάζει:

—Α! σ' έπιασα επιτέλους είναι καιρός που παραφύλαγα. Κάθε μέρα κλέβουνε μήλα απ' της μηλίες του κ. Δημάργου! Είσαι εσύ λοιπόν; Μα άλλη φορά δε θα κλέψεις! Έμπρός, γρήγορα, πές μου τ' όνομά σου, και ποιά κατοικεί; Θά σου κάνω μνηστί. Είμαι ο άρροφύλακας του Μόν-Ρισάρ.

Τού κάκου τον παρακάλεσα, τον ικέτευσα, του κάκου έλαφα κιόλα. Του πρότεινα να πληρώσω τα μήλα, του είπα τ' όνομα του θείου μου. Ήταν ανένδοτος.

Ο άρροφύλακας έβγαλε ένα σημειωματάριο, έγραψε τ' όνομά μου και την διεύθυνσή μου και μου έδωσε ότι θα μου στείλει μνηστί.

Όταν έφτασα στο σπίτι ήμουν αναστατωμένη. Τού κάκου ο θεός μου προσπάθησε να με καθησυχάσει, λέγοντάς μου ότι εγνώριζε τον δημάρχο του Μόν-Ρισάρ και ότι θα έδωγε τα πράγματα. Εγώ τίποτε. «Ωστόσο δε γιγα να πάω αύριο μαζί του στο δημάρχο, για να είδη ο κ. δημάρχος ότι δεν έχω φάτα».

Ωστόσο, κυρία μου, έτοιμάσου για τι θα θά γίνη στις 20 Ιανουαρίου!

Η εγγυημένη Λουλού σου ΑΝΡΙ ΝΤΥΠΛΕΣΣΙ

Θεέ μου τι δυστυχισμένη που είναι η 'Η σελή σου Λουλού!

Σουβινιέ, 1 'Οκτωβρίου.
«Αγαπημένη μου! Αγαπημένη μου! Αν ήξερες! Το χέρι μου τρέμει όταν γράφω!»

Σήμερα το πρωί ο θεός και η γη του σπουδαίου του Μόν-Ρισάρ. Έκπληκτον φόβο μου σκεπάζονταν ότι θα παρουσιαζόταν μπροστά στον άνθρωπο που το κλέβει τα μήλα.

«Ε! λοιπόν! ο δημάρχος του Μόν-Ρισάρ ήταν εκείνος ο συνταξιδιώτης που είχα γνωρίσει τον περασμένο χρόνο με τον όποιον είχα συζητήσει τό ταξίδι».

«Ω! αγαπημένη μου! τι ευτυχία που είναι! Τόσο νέος και δημάρχος!»

Καταλαβαίνεις φυσικά ότι δεν ήμουν λόγος για μνηστί. Κουβεντιάσαμε τα μήλα, τα μήλα και μόνο γ' απ' αυτά κουβεντιάσαμε. Και τί γέλιο που είχαμε! ο δημάρχος—που όταν γελάει το σώμα κίττα ωραία—κατάσπαρ δόξα—δύο στον θείο μου την περιπέτεια του ταξιδιού και την γνωριμία μας, και χίλια δόξα τα πράγματα.

«Ωστόσο την στιγμή που φεύγαμε, στον θείο μου μια λέξη που με ανησυχούσε».

«Η υπόθεσις αυτή θα έλθ, όπως το είπες».

Τι συνέβαινε; Θά το μάθω, έλπιζω, αύριο: ο κ. δημάρχος θά έλθη να γευματίσει στο σπίτι μου. Ονομάζεται Παύλος Γαίγας. Έχει ένα ωραίο πρόσωπο και μια μεγάλη περιέργεια. Χίλια φιλάκια απ' την Λουλού σου.

Σουβινιέ, 3 'Οκτωβρίου.
«Αγαπημένη μου! Ηλθε χτες και έγραφε μαζί μου. Έφτασε, είπε και κατέβηκε από τ' αεροπλάνο στο πανέρι στολισμένο με λουλούδια».

«Το πανέρι υπήρχαν όλα τα μήλα της νύχτας μιλιάς. Με πλησίασε και έπιασε πανέρι στα πόδια μου κοιτάζόντας με».

«Ω! τι όμορφα που κοιτάζει!»

Το γεύμα ήταν θαυμάσιο για μένα. Ο κ. Γαίγας κλείστηκε με το θείο μου γράφοντάς μου. Φαντάζομαι ότι ήθελαν να λήσουν για τις συνέπειες της υποθέσεως.

«Όλα θα εδωλεύτηκαν, γιατί όταν ήρθα απ' το γραφείο, ήταν κι οι δύο πολύ χαλαροί και ο θεός μου μου τσίμπησε το γούδι, λέγοντάς μου:

—Δεν ντρέσεσαι παλτοκόριτο, να είδη τα μήλα του κόσμου! Απ'όψε κιόλας στον πατέρα σου για να σε μολύσει».

Σουβινιέ, 19 'Οκτωβρίου.
Ματίλδη, αγαπημένη! Η μικρούλα Λουλού είναι η πιο ευτυχισμένη γυναίκα στον κόσμο!

Χτες το απόγευμα ο κ. Γαίγας ήλθε να έλθει επίσημη επίσκεψη στον πατέρα μου και εξήγησε να με πάρη γυναίκα του. Τέλος μου δέχθηκε ευχαρίστως.

«Όσο για μένα, μόνο που δεν τρελάστηκα από την χαρά μου. Μου έρχεται να γίνω πηδύ, να ξεφαντώ!»

Κατόπιν επήλθε ο κ. Γαίγας να μου πει μερικά για να είδαμε την κατάσταση. Ήταν ευτυχισμένος και είχα φάτα. «Ο δημάρχος έχει ο Παύλος μου μ' έφίλησε».

«Ο άρροφύλακας δεν με είδε, γιατί εγώ είχα κρύψει τα μήλα μου. Έτσι, ο δημάρχος θα με έβλεπε καθόλου παράξενο να με κλέβει μια μνηστί, μνηστί για το φίλ».

Ωστόσο, κυρία μου, έτοιμάσου για τι θα θά γίνη στις 20 Ιανουαρίου!

Η εγγυημένη Λουλού σου ΑΝΡΙ ΝΤΥΠΛΕΣΣΙ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

«Ένας νέος έρχεται στην Αθήνα για να κάνει την στρατιωτική θητεία του. Περισσότερο την κατάταξί του, ενοικιάζει ένα δωμάτιο σ' ένα σπίτι της οδού 'Αχαρνών. Αντίκρου απ' το σπίτι ζουν τρία κορίτσια. Η Τατιάνα, η 'Ολγα και η Κατερίνα με την μητέρα τους και την γκουβερνάντα. Γνωρίζονται. Μαθαίνει διάφορα πράγματα για τη ζωή τους. Η Κατερίνα του δίνει ένα ραντεβού. Πάει. 'Υστερα απ' το ραντεβού αυτό, συναντά την 'Ολγα έξω απ' το 'Ωδειο με την γκουβερνάντα της, απ' αυτή αποφεύγει να τον χωρέσει».

(Η συνέχεια)

Γιατί με κύτταζε έτσι; Γιατί χαμήλωσε τα μάτια της; Ήθελε τάχα να κοιτάξει απ' τη δασκάλει της, για ήταν θυμωμένη μαζί μου; Κι η Κατερίνα, που ήταν η Κατερίνα...

Απ' το μυαλό μου πέρασε για μια στιγμή, μια τρελή σκέψη. Φαντάστηκα πως τάξερε όλα. Η Κατερίνα θά της είχε διηγήσει τη χεσινή συνάντησή μας. Μήπως δεν μούτρε και μένα πως αγαπού την 'Ολγα. Τι θα την έπαιζε τάχα να της το έλεγε κι αυτής;

«Ε! κι' έπειτα. Τι σημασία μπορούσε αυτό να έχει στη ζωή μου; Τι φοβόμουν; Σ' έτρεπτε πρώτα, πρώτα δεν έφταιγα γ'ω, κι' ύστερα ποτέ πιά δεν θα ξαναγινόταν, να ποτέ πιά».

Κι' αν της τάπε τόσο το καλλίτερο, 'Ετσι θα μ' απάλασσε να της το πω εγώ. Γιατί θάπρεπε να της το πω, αν, αν...

Μά όχι! όλα αυτά δεν έχουν καμιά θέση, ούτε θάπρεπε να μ' ενοχλούν. 'Ο, τι παθαίνω, το παθαίνω από ένα εγωισμό κι' όχι γιατί πραγματικά αγαπώ την 'Ολγα. 'Ισως χτες οπτε σκέφτηκα ένα τέτοιο πράγμα. Το φέρο-απο το της Κατερίνας γίνθηκε άρρομη για όλα αυτά. Θα προσπαθώ να τα ξεχάσω όλα, όλα...

Πέντε μέρες πέρασαν. Στο 'Ωδειο δεν ξαναπήγα. Στο σπίτι μου γυρίζω το βράδυ άργα και το πρωί φεύγω χωρίς ν' ανοίξω τα παράθυρα της κρύμας μου. Η αλήθεια είναι πως μου κοστίζει πολύ αυτό με έχω αποφασίσει να φανώ ίσως το τέλος δινωτός. Και δεν φαντάζομαι ν' άργησω το τέλος αυτό. Στην έφημερίδα διάβασα σήμερα πως ο ύπουλος των Στρατιωτικών σκεφτείται πως θάπρεπε ή να διατάξουν την παρουσίαν μας ή να μάς δώσουν άναστροφή. 'Ο, τι κι' αν γίνη απ' τα δύο δεν με νοιάζει. Πάντα όμως θά μου δώση το τέλος αυτό που εύχομαι. Αυτός άκριβος είναι κι' ο λόγος που δεν κυττάω να βρω άλλο δώμα. 'Ο, τι θά γίνη, θά γίνη μέσα σε λίγες μέρες. Δεν υπάρχει λοιπόν ανάγκη να αλλάξω συνήθειες και σπίτι για τόσο λίγο καιρό.

Η μητέρα μου, μου γράφει να μην ξενοκτώ και να κυττάω την ύγεια μου. Καϊμένη μου μητέρα, που νάξερε πως κάθε βράδυ γυρίζω σπίτι μου το προκίνο.

Μά δεν είναι μόνο αυτή. Κι' ο οπιονοκοκίτης μου προχθές μου τώρεσε απ' έδω, απ' έδω. Άχρις την κουβέντα του, αραδιάζοντάς μου ένα σωρό παραύσια πως δεν με βλέπουν πιά στο σπίτι κι' ύστερα συνέχισε λέγοντάς μου πως δεν κάνω καλά να ξενοκτώ κάθε βράδυ.

Τον ντρέφω. Είναι τόσο ευγενικός άνθρωπος. Είχα μ' επιθυμία να του το πω όλα, όλα απ' την άρχή ίσως το τέλος, το κάθε τι. Μά δεν ήθελαν το κορυαίο. Προτίμησα να μην του φανερώσω τίποτε. Πρώτη φορά στη ζωή μου ένοιωσα την λαγύρα να χάνει έναν άνθρωπο δικό σου, έναν άνθρωπο που να ξέρεις πως σ' αγαπά και σ' ενοεί, έναν που να μωρής να ποτέ φανερώσης τον πόνο σου, το μυστικό σου, και νάσαι σίγουρος πως δεν θα σ' ενοεί πάλι ούτε θα τρέξει να το διαλαλήσει σ' ό τον κόσμο για να φανή 'Εξάντος.

Πόσο μεγαλύτερη μου φαίνεται τώρα η μοναξιά μου. Πάω παντού, τρυπάνω σ' όλα τα κέντρα προσπαθώντας να λησμονηθώ λίγο. Μά δεν κατορθώνω τίποτε. Έκεί μου φαίνεται πιο γυμνή, πιο ζωντανή η μοναξιά μου. Κι' αλήθεια τι είμαι; Ένα τίποτε! Μιά μικροβιδίτα άσημαντη σ' όλο αυτό το μηχανικό οικοδόμημα που κινείται από ένα άορατο μηχανικό και που το κάθε τι, κι' η παραμικρότερη κίνησή του, είναι τόσο καλά υπολογισμένη από πριν, που να μην χωρά κανένα σταμάτημα. Ένα άσημαντο άνταλλακτικό... ένα τίποτε... τίποτε...

ναξιά μου. Πάω παντού, τρυπάνω σ' όλα τα κέντρα προσπαθώντας να λησμονηθώ λίγο. Μά δεν κατορθώνω τίποτε. Έκεί μου φαίνεται πιο γυμνή, πιο ζωντανή η μοναξιά μου. Κι' αλήθεια τι είμαι; Ένα τίποτε! Μιά μικροβιδίτα άσημαντη σ' όλο αυτό το μηχανικό οικοδόμημα που κινείται από ένα άορατο μηχανικό και που το κάθε τι, κι' η παραμικρότερη κίνησή του, είναι τόσο καλά υπολογισμένη από πριν, που να μην χωρά κανένα σταμάτημα. Ένα άσημαντο άνταλλακτικό... ένα τίποτε... τίποτε...

Το πρωί άντάμωσα την 'Ολγα. Κατεβαίναμε με το ίδιο τραίνο. Με χωρέθηκε πρώτη. Εγώ έβγαλα το καπέλο μου και μουρμούρισα μια καλημέρα ντροπασμένη. Πλλά το κάθισμά της ήταν άδειο. Μόλις νόημα να πάω κοντά της. Δεν μπορούσα ν' αποφύγω. Προσέφερα και κά-

—Δεν ξέρω αν είναι για σένα 'Ολγα, μα για μένα είναι.

θα πλά της.

—Δεν πιστεύω να θυμώσατε που δεν σας χωρέτησα εκείνο το βράδυ, μούτρε η 'Ολγα, με σιγανή φωνή και τραβήχτηκε παραμέσα στο κάθισμά της κλοντάς μου περισσότερο τόσο για να κάτσω.

Προσπάθησα να μην πω καμιά δακρυαία και πιά πολύ να μην προσδώσω την τρυπιά μου.

—Και ναι και όχι απάντησα αποφεύγοντας να την κυττάω.

—Δηλαδή;

—Δηλαδή, συνέχισα γ'ω. Ξακολουθώντας να μην την κυττάω, παρ' όλο που δεν θυμώσα μ' αυτής δεν μπόρεσα κι' εγώ να ξεγλήσω γιατί δεν δελήσατε να με χωρέθησθε.

—Α! αν είναι έτσι, πάει καλά, θα σας το εξηγήσω εγώ.

«Απ' το μυαλό μου πέρασε για μια στιγμή η σκέψη πως θά μου μιλούσε για την Κατερίνα. Ένοιωσα την καρδιά μου να κινάει φρεσμένα

—Η γκουβερνάντα σας θέλανε να πητε; —Ναι απ'τή! Και ξέρετε τι γονή παρόξενη είναι; 'Ο Θεός να σας φυλάει. Είναι Ισική να δη το παραμικρό και να τρέξει να πη τέρατα και σημεία στην μοιά.

Εγώ ένοιωσα την εξήγησή δικαία και σωστή. Μ' όλο αυτό δεν μπόρεσα και την φώτιστα.

—Μά γιατί να φοβηθήτε; Τουλάχιστο για μένα δεν θάπρεπε να πη τίποτε...

—Ναι έχετε δίκιο, με δέκονσε η 'Ολγα, μά...

Θυμήθηκα τα λόγια που μούτρε πη ένα βράδυ—το βράδυ που με προσκαλούσε σπίτι της. Δεν την άφησα να αποτελειώση την φράση της. Γύρισα και κυττάζοντάς την στά μάτια για πρώτη φορά, πρόσθεσα:

—Θυμάστε τι μούτρε πη ένα βράδυ; —Ποιό βράδυ, τί; ρώτησε αυτή.

—Το βράδυ που μούτρε γαρόχιμωνα σπίτι σας;

Τα μάτια της τρελλόταξαν λίγο κι' απ' το χνουδάτο πρόσωπό της σβύτηκε το χαμόγελο. Προσπαθούσε να θυμηθώ.

Σε λίγο πρόσθεσε:

—'Όχι! Δεν θυμάμαι τίποτε.

—Κι' όμως συνεχίσα εγώ, θάπρεπε να το θυμόσαστε.

—Είναι τόσο λοιπόν σπουδαίο πράγμα αυτό;

—Δεν ξέρω αν είναι για σένα 'Ολγα, μά για μένα είναι.

Δεν πρόσθεσα να πω τα λόγια αυτά κι' έσκηνα το κεφάλι ντροπασμένος. Ήταν η πρώτη φορά που την έλεγα 'Ολγα, η πρώτη φορά που άφωνα τον εαυτό μου να της μιλήσει στον ενικό. Απ' τη στιγμή που είχα αποφασίσει να μαντήρη την σκέψη μου, σαν να νάβλεπε να εξηγήσει ίσως την ταραχή μου, που καταλάβαινα πως την είχε πιά αντιληφθώ.

Πολύ παρόξενος γενικά απ' τότε πού-χω να σας δώ, έλε και σκεδόν ταντόχρονα θέλοντας να αλλάξω θέμα, με ρώτησε. 'Αλήθεια τι γεννάτε τόσο καιρό; Εμείς θάπρεπε να σταματήσουμε μαζί σας κι' όχι σεις.

Γιατί έλεγε εμείς; Τι ήθελε ν' ανακατέψει στην κουβέντα μας της άλλες; 'Ότε είχαν μείνει μεταξύ τους για μένα. Είχαν προσέξει την απουσία μου.

Η Κατερίνα...

Τόσο απ' αυτό ήθε να με ξεπνήσει από της σκέψης μου. Γιατί μου μιλούσε ξέχωρα για την Κατερίνα; Δεν την άφησα να συνεχίσει.

—Τι έκανε η Κατερίνα, ρώτησα.

—Είνα άρρωστη, που άπνησθη η 'Ολγα. Είναι τώρα πέντε μέρες άρρωστη. Βγήκε ένα άρρωστικό για να φρονίση και σ' α μαγαζιά και γύρισε κακοδιάθετη. Απ' την μέρα εκείνη είναι αλαφιασμένη.

—Δεν πιστεύω να χη τίποτε σπουδαίο, είπα εγώ.

Γιατί το λέτε έτσι ειρωνικά; Μιά άρρωστική πάντα είναι δυσάρεστο πράγμα.

—Και ναι και όχι, εξαιρέτως.

—Δεν σας καταλαβαίνω σήμερα, μουρμούρισε η 'Ολγα κι' έστρεψε πρὸς το μέρος μου. Ένοιωθα τον εαυτό μου δολιχά αποκαμμένο απ' την ταραχή και την νευρικήτητα. Η Κατερίνα ήταν άρρωστη! Έτσι λοιπόν η κυρία Κατερίνα! Βγήκε ένα άρρωστικό για να φρονίση και γύρισε κακοδιάθετη! Κι' α! Κι' α! 'Ε! όχι λοιπόν δεν ήταν έτσι που τάλεγε η 'Ολγα! Η αλήθεια ήταν άλλη! Δεν γυμνούσε απ' τα μαγαζιά η Κατερίνα εκείνο το άρρωστικό μα από μένα, από το ραντεβού της, απ' το φάλλο. Την είχα φέρει με αυτοκίνητο λίγα μέτρα μακριότερα απ' το σπίτι της! Μιά τρελή επιθυμία κι' έτ' απ'! Ήθελε να το πω στην 'Ολγα! Να φωνάξω δυνατά, να τ' άκουση ο λος ο κόσμος πούταν γύρω μαζί! Έτσι θά μάθαιναν πού ήταν η κυρία αυτή. Γιατί έκανε τώρα τον άρρωστο.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΜΕ-

Το σενάριο της ταινίας αυτής είναι γραμμένο από τον Ωγκύστ Τζενίνα, ο οποίος και το σκηνοθέτησε, και είχε παραγωγή των Φίλμ Αρτιστικ Σόφον.

Τους κυριότερους ρόλους παίζουν η Κάμεν Μπόνι (Πωλέτ), ο Ζάκ Τρεβέρ (Πιέρ Νταλμάς), ο Ζούγκερμαν (δουξ ντ' Εστάν), ο Ολγά Έγκελ (Η δούκισσα), Λάτα Μπιλάντσια (Ντόλλυ), Μπρίλντθ (Ντυμπούα).

Η υπόθεση έχει ως εξής: Η Πωλέτ, εγγονή του δουκός και της δουκίσσης ντ' Εστάν, ήταν έρωτα με τον ανιψιό του δουκός της ητάνε, ο διάσημος μυθιστοριογράφος Πιέρ Νταλμάς, ένας από τους νεωτέρους συγγραφείς που διαβάζονταν πολύ. Η νέα άρχισε όλα τα μυθιστορήματά του μόλις εξέδιδε, και η ευτυχία της ήταν τέλεια όταν, στο βιβλιοπωλείο, του οποίου ήτανε φιλική πελάτις, μπορούσε να δει τον νεαρό συγγραφέα.

Μια μέρα, στη λίμνη, που ήτανε κοντά στον πόρο, στον οποίο κατοικούσε με την αδελφή και την δουκίσσα, η Πωλέτ, η οποία έπαιζε στην όρχηστρα με το σκρίνι της, γλύστρησε και έγινε ένα υπάνιο αποροδδίκητο και δυσάρεστο. Τότε ο Πιέρ Νταλμάς, καθόσον αντέδρασε, γαλίνοντας από τη λίμνη, ότι θα της ήτανε αδύνατο να κάνει τον δρόμο ως τον πόρο με τα βρεγμένα ρούχα της. Αλλά η Πωλέτ ήτανε νέα μοντέρνα και αποφασιστική.

Βλέποντας έλαψα το χροτόμιο ίππασίας ενός νέου, ο οποίος έκανε τη υπάνια του μέσα στη λίμνη, άρπαξε και μεταμορφώθηκε έτσι άμεσως σε νεό. Προχώρησε μάλιστα περισσότερο και καθάρισε το αλόφι του λουόμενου, ο οποίος έμπηξε απελπισμένος φωνές, όταν είδε τι του συνέβαινε.

Στο θρόνο, ελαττωμένη από την περσική της, η Πωλέτ, άρχισε να τρέχει με χαλασμένο, όταν είδε έλαψα ένα αυτοκίνητο που το οδηγούσε μια χαριτωμένη νέα γυναίκα. Η γυναίκα αυτή, παίρνοντας την Πωλέτ για κάποιο νεαρό, χαμογέλασε και η Πωλέτ, βλέποντας ευχαριστημένη, άρχισε ένα φέρελ, κάνοντας ένα τρελό πρόσωπο με το αυτοκίνητο της ώριμης ανωδότης.

Αλλά να οδηγής ένα αυτοκίνητο και να κουδουνίζεις μ' έναν όμορφο καταβάλλο, είναι πράγματα ασυμβίβαστα.

Μια στιγμή αποσείας της οδηγού προσέλασε ένα δυστύχημα: το αυτοκίνητο έπεσε επάνω σ' ένα δένδρο, και έπαθε μια μικρή βλάβη. Η Πωλέτ έτρεξε άμεσως εις βοήθειαν της νέας γυναίκας, η οποία ήτανε λιγοθυμισμένη και ελαφρά τραυματισμένη στο στήθος: η Πωλέτ της παρέστει της πώστες βοήθειες: όταν η τραυματισμένη συνήλθε, είδε ένα άγνωστο νέο σκυμένο επάνω στο πολύ ανοιχτό κορμά της και τρώμας.

Η Πωλέτ κατάλαβε τότε ότι περνούσε πραγματικά για νέος. Πριν προσβάλει να εγγύση το λάθος, είδε να έρχεται τρέχοντας ένας κομψός κύριος ο οποίος φώναζε προς την νέα γυναίκα. Ανεγνώρισε τον Πιέρ Νταλμάς, τον αγαπημένο της συγγραφέα που άγαυοσε τυφλά.

Σας ευχαριστώ κύριε, είπε ο Νταλμάς, για την βοήθεια και της περιποιήσεως που είχατε την καλωσύνη να παρήσετε στην τραυματισμένη.

Η Πωλέτ σαστισμένη, δεν ήξερε τί να πει, αλλά ο Νταλμάς δεν εξακολούθησε την όμιλία, γιατί η λιγωμένης ματιές της νεαρής γλύσε του προς τον νέο, δεν φάνοιουνταν να του άρσουν.

Η Πωλέτ έκανε άμεσως τη σκέψη, ότι ο ανθρωπος που άγαυοσε δεν ήτανε καθόλου ελεύθερος. Αγαπούσε ήδη άλλη γυναίκα.

Αυτό την έκανε πολύ σκεπτική και μελαγχολική και όταν γύρισε σπίτι, η Πωλέτ συμβουλευθηκε την μόνη γυναίκα, η οποία όπως εφαντάζετο θα μπορούσε να της δώσει μια καλή συμβουλή: τη γιαγιά της. Η δούκισσα την καθύσχεσε άμεσως, λέγοντάς της:

—Στον μακρινό καιρό της νεότητάς μου, ο δουξ ντ' Εστάν αγαπούσε μια άλλη γυναίκα. Εγώ όμως δεν απελπίστηκα: έβγαλα κάποιον γυνάκα μου, που ήταν ώριμος νέος, να ξεφυλλίσω αυτή τη γυναίκα και έτσι ο δουξ έμεινε δικός μου.

Η ιδέα αυτή της άρεσε, αλλά, δυστυχώς, κανείς στον πόρο δεν είχε την ευτυχισμένη εκείνη ηλικία που μπορεί κανείς ακόμη να κάνει ερωτικές καταιγίδες.

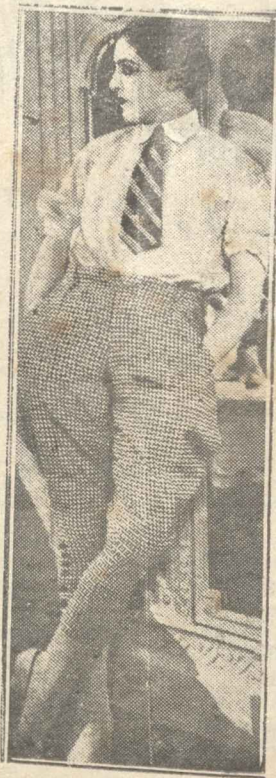
Η Πωλέτ, μονάχη στο δωμάτιο, θρυσόταν σ' απελπισία, όταν το σκρίνι της την συμβόλευσε, θέλεις, του, παίζοντάς με το κοστούμι ίππασίας που είχε βάλει.

Γιατί, είπε, να μη δοκιμάσω εγώ ή ίδια να ξεφυλλίσω την ώρα άγνωστη;

Έκανε μια δοκιμή, προσπάθισε στον καθρέφτη της και η δοκιμή αυτή της έδωσε την βεβαιότητα ότι και μεταμορφωμένη ακόμη σε άνδρα, μπορούσε πάλι ν' άρειση. Πήρε την απόφαση της γρήγορα. Έγραψε βιαστικά μια ερωτική έξιμολόγησι στην ερωμένη του μυθιστοριογράφου, υπέγραψοντας την τυγία συνάντησής τους και πέρασε κάποιες ώρες να της όριση ένα ραντεβού.

Αυτή επωφεληθήκε από την αβήνεια άναγώρησι, του φίλου της, για την πρωτεύουσα, όπου τον είχε καλέσει ο εκδότης του και έδωσε την συγκατάθεσή της να δεχθή την Πωλέτ, η οποία είχε πάρει για την περσική αυτή το όνομα του δουκός Πωλ ντ' Εστάν.

Ο ψεύτικος δουξ, τον οποίον δέχθηκε η Ντόλλυ, η φίλη του μυθιστοριογράφου, έσπευσε άμεσως να της κάνει μια φλογερή ερωτική

Η Κάμεν Μπόνι στο ρόλο της Πωλέτ.

ΤΑ ΜΥΘΙΣΜΑΤΑ

έξιμολόγησι, η οποία θα διατυπώσεται γρήγορα στη νέα γυναίκα.

Η αποροδδίκητη έλαψα άνοξ φίλου του Πιέρ Νταλμάς, διέκοψε το πνεύμα αυτό τέτ-α-τί.

Ο Ντυμπούα, ο φίλος του μυθιστοριογράφου, το πούλησε ως τότε και τηλεφώνησε στον Πιέρ Νταλμάς, για να τον παρακαλέσει να επιστρέψει άμεσως.

Την επόμενη, ο μυθιστοριογράφος έλαψα στο σπίτι άκριως τη στιγμή που είχαν γίνει όλες η προετοιμασίες για την υποδοχή της Πωλέτ. Αναγκάστηκαν να υπολογίσουν την ταυτότητα του νέου, ο οποίος τόλμασε να ερωτοτροπή με την Ντόλλυ, και ο Νταλμάς ανεχώρησε για τον πόρο του δουκός ντ' Εστάν, αποφασισμένος να διορθώσει τον καιρό ακατακτήτη.

Στον πόρο, τον δέχθηκε η ίδια η Πωλέτ, ντυμένη γυναίκα αυτή τη φορά, και πολύ τυχευτική με την τυχερότητα της νέας.

—Σεβόμ, κύριε, είπε, ότι ο αδελφός μου, ο δουξ Πωλ, τόλμασε να ερωτοτροπή με την Ντόλλυ, αλλά το έκανε με μεγάλη άνεση, και σας υπόσχομαι να σας επιστρέψω για να σας ζητήσω συγγνώμη.

Ο Πιέρ έφυγε καθησυχασμένος, τονίζοντας άλλον καθησυχασμένο, καθόσον η νέα που είχε κάνει μια εντύπωση, την οποία δεν ήθελε ακόμη να δημοσιεύσει.

Την επόμενη η Πωλέτ, όπως το είχε υποσχεθή, έφθασε στη λίμνη, που κατοικούσε ο μυθιστοριογράφος. Η Ντόλλυ, άμα τη ώρα φαντάστηκε ότι ο Πωλ της ήτανε ντυμένη γυναίκα για ν' άπατηση τον γλύστη Πιέρ. Αυτός πάλι, έδειξε πολύ χαριτωμένη συμπεριφορά και τρυφερότητα στην χαριτωμένη νέα.

Η συνέντευξη όμως είχε κακό τέλος: Ο Πιέρ βλέποντας ότι η Ντόλλυ γινόταν όλο να πιο τρυφερό προς την Πωλέτ, άρχισε να υποψιάζεται και όταν η υποψία του μετέβληθη σε βεβαιότητα, φώναξε προς την Ντόλλυ: —Με γελάσατε μια φορά, αλλά το πνίξι αυτό δεν πνίγει πιά.

Η σκληρή που επηκολούθησε ήτανε πολύ κομική. Η Πωλέτ, κατ'αυτοσχεδιασμό, πείσθη τον μυθιστοριογράφο ότι ήταν γυναίκα. Η Ντόλλυ απ' έσπευσε ήτανε πεπεισμένη ότι ο Πωλ είχε μεταμορφωθεί σε γυναίκα για να μπορούσε να φθάσει κοντά της.

Μέσα στην κομική αυτή σύγχυση η Πωλέτ δεν βρήκε άλλη διέξοδο παρά να το σπρώξει φωνάζοντας: «Είμαι γυναίκα, κύριε, άμα γυναικα!».

Ο Πιέρ την κατέβασε λυσσομενός από τον θυμό του, που τον είχαν αρροϊδήσει.

Έφθασε στην όχθη της λίμνης και είδε μια βενζινακάτο που την οδηγούσε μια γυναίκα, να απομακρύνεται όλοταχώς. Ο Πιέρ γούρισε να γάση καιρό, πετάχθηκε και πούστη στην βενζινακάτο του και ανέπτυξε όλη την ισχύητα καταδιώκοντας την νέα.

Δυστυχώς, με την βροχή που έπεσε, συνεκρούσθη με την βενζινακάτο της νεαρής, η οποία αναποδογύρισε.

Η Πωλέτ, για δεύτερη φορά έκανε ένα άκομμο υπάνιο. Ο μυθιστοριογράφος έσπευσε να την βοηθήσει. Η Πωλέτ του χαμογέλασε πονηρά, βέβαιη αυτή τη φορά ότι ο συγγραφέας θα έπειθετο ότι είχε να κάνει με πραγματική γυναίκα.

Και πραγματικώς, ο Πιέρ δεν άργησε να διαπιστώσει ότι είχε αναγνώσει από το νερό ένα σώμα και δυό γάμψες έντελος γυναικείας, των οποίων της γραμμές άνεδείκνυνται τα βρεγμένα φορέματα.

Τότε η Πωλέτ τον φώναξε γλυκά κοντά της και του εξήγησε τα πραγματικά ελαττώματα του ερωτικού αυτού μεταμορφισμού. Ο Πιέρ γοητευμένος, καθησυχασμένος, άκουσε τους ευτυχισμένους τα γλυκά λόγια, τα οποία του τραγουδούσε με την μουσική της φωνής, το αξιοπρόσεκτο αυτό πλάσμα, που είχε γίνει γυναικα.

Ο ΦΑΚΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μερικοί όταν περιγράφουν τη μοντέρνα γυναίκα μιλούν σαν να έρρόκειτο για ένα δν τελείως άνασθητό. Η μοντέρνα γυναίκα πρέπει να τα βγάξη πέρα μόνη της στη ζωή, γι' αυτό πρέπει να εργάζεται. Δεν μιλούμε για της γυναίκες που μεταχειρίζονται την κοκεταρία τους, για να κερδίσουν τους άνδρες, αλλά για την γυναίκα που κιντάζει να λύση με την εργασία της. Αυτή λοιπόν η γυναίκα έχει ν' αντιμετώπιση πολλά, γι' αυτό θα την δите μερικώς φονές να είναι λιγότερο εύαισθητη, άλλ' αυτό δεν σημαίνει ότι είναι άναίσθητη. Πολλές φορές δίνει φρεατόν ε-αυτή της για να διαφορετεί ή άπ' ότι είναι αυτό όμως δεν

πρέπει να σάς άπατά, διότι η γυναίκα αυτή αισθάνεται ίσως βαθύτερα από σας και είναι αξιοθαύμαστο.

Εν τούτοις πολλοί άνδρες βαρύνονται αυτού του είδους της γυναίκας και χωρίς διάλογο να σκεφθούν βαθύτερα τις εγκαταλείπουν για να κιντάσουν άλλες πιο έλκυστικές, ίσως φαινομενικά, αλλά χωρίς κανένα βάθος, έντελώς κοίτες, χωρίς καμία αξία.

Τότε η γυναίκα αυτή που έκαμε τόσες θυσιές για να άντεπεξέλθω στη ζωή, εγκαταλείπεται άσπλαγνα από τον άουλόλογο άνδρα που φεύγει και την αφήνει χωρίς να σκεφθή ότι της καταστρέφει τη ζωή.

Νά ή στιγμή όμως για τη γυναίκα να φερθή σαν πράγματι να μη αισθάνεται. Αν μπορούσε να παύει αυτόν τον ρόλο να ξαναρχοίση τον άνδρα της και θα τον κέραι να ξεαναγνώριση μια μέρα κοντά της ντροπαλός νέος.

Με ύπονοι, με άμεμπτη διαγωγή και με λίγη τέχνη μπορεί μια γυναίκα να κατεκτήση και τον πλέον άτίτασο άνδρα.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

Vivian Grétor

τους μακρύτερα το κάνουν μόνον και μόνον, διότι με τον τρόπον αυτόν μπορούν και σπολλίζον ώραιότατα τα κεφάλαιά τους είτε με μπουκλίτσες είτε με τσιγάρες, είτε και με διάφορα κτενάκια τοποθετούμενα καταλλήλως. Τα κτενάκια έχουν καταστή άπαράτητα για κάθε καλοτεκνησιμένο κεφάλι και είναι ως επί το πλείστον γραφν με διαμαντάκια ή πέτρες.

Παρίσι, Φεβρουάριος.

Vivian Grétor

Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΠΙΠΛΩΣΙΣ

Εδώ και κάμποσα χρόνια ή επίπλωσις έχει τελείως μεταβληθή. Η τραπεζαρία δεν έχει πιά την ίδια βαρεία όψη που είχε άλλοτε, το σαλονάκι έγινε άκατακτικότερο, το γραφείο έκτελει πού πολύ τον προορισμό του συνδυάζοντας το κομψό και την πρακτικότητα.

Οι έπιπλωσιμοί έχουν έντελως μπει εις το πνεύμα της εποχής και προς συμπλήρωσιν έρχονται τα σκυριανά έπιπλα να προσθέσουν και αυτά μίαν επί πλέον όμορφιά εις την όλην εμφάνισιν της μωδέρνας έπιπλώσεως. Χαμηλά κορυφώματα, πολυθρόνες, τραπεζάκια όλα χωριτωμένα και με ώραιότατο σκάλισμα σπολλίζουν πιά κάθε σαλονάκι βαλμένο με γούστο.

Η όνομά της Μάννας φιλοξενεί και αυτές διαρκή έκθεσιν σκυριανών έπιπλων που σπολλίζονται σε τιμάς άσυναντιστοσύνης. Έπίσης είναι πολύ της μόδας τα διάφορα μέρη που άλλοτε έσκαλίζοντο στα έπιπλα να γίνονται σήμερα πλεκτά από γυατωμένο κανάδι. Αυτά τα πλεκτά μέρη μπορούν να γίνουν και έγκροτοτέ φερ όταν όμως ή όλη γραμμή είναι άπλη και χωρίς κανένα μιχαμπίδι. Όσον άφορά το χρώμα ή σημερινή έπιπλώσις έγινε πολύ άπατητική. Τα χρώματα πρέπει να μην είναι πιά χτυπητά αλλά φοντε το ένα μεσ' στο άλλο.

Ένα μοντέρνο κτενίσμα με μπουκλίτσες.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Όραιότατα και πολύ λεπτά μπουκλίτσες, διά τα όποια άπατίζονται: Μισή όκά γάλα, 6 κουταλιές άλευρό, 3 κουταλιές βούτυρο φρέσκο, 3 άγά, 50 δραχ. παρμεζάνα και 3 δραχ. φύλλα.

Ζεσταίνουμε λίγο το βούτυρο, προσθέτουμε το άλευρό και καθορνίζουμε λίγο, προσθέτουμε το γάλα χλιαρό και άφαινομε να πήξη. Κατεβάζουμε από τη φωτιά όταν κρυσώση, όίχνουμε τα τρία άγά κτυπημένα και το τυρί τριμμένο. Αν δεν γίνη άρκετα σφικτή ή ζύμη προσθέτετε τυρί.

Με αυτό γεμίζετε τα φύλλα κάμνοντας τρίγωνα και στέλνετε εις τον φούρνο. Είναι ώραιότατα και πολύ κατάλληλα και ως μεζές μαστίχας.

Η ΙΕΚΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Η όμορφη, παρ' όλα όσα διατείνονται μερικοί, είναι ένα τρομερό όπλο για την γυναίκα και δίδει εις εκείνην πού την κατέχει μια μεγάλη δύναμη. Η βαρόνη ντε Στάελ έλεγε συχνά στη ζωή της ότι θα παρεχόμην εύχρηστος το ήμισυ των γνώσεών της για λίγη όμορφιά. Και είναι βέβαιον ότι ή περισσότερες γυναίκες, όση αξία και άν έχουν, λυώνται πάντοτε άν ός έχη στερήσει ή φύσις της όμορφιάς.

Αλλά ή όμορφη δεν είναι χάρισμα παντοτινό άν δεν ξεύρουμε να το κρατήσουμε και ίδιος τώρα με τον έννευριστικόν βίον πού διάγομε.

Ίδού γιατί ή αιώνια προσπάθεια κάθε γυναίκας όχι άν θέλη νά άρέση, αλλά άν έχη άπλούστατα την διάσθησιν του ώραιον, πρέπει να τείνη πάντοτε εις το να ξεωραίξη και τελειοποιεί το άπομόν της.

Παραπονούνται μερικοί ότι ή μοντέρνα γυναίκα μακιγάρεται ύπερ το δέον, αλλά λησμονούν ότι το πάθος αυτό ύπηρχε άνέκαθεν και ότι εις την εποχήν του Λουδοβίκου 15ου άκόμη και ή κοπελίτσα 15 χρόνων έμακαίροντο; Μπορούμε μάλιστα να πούμε ότι στην εποχή τη δική μας το μακιγάρισμα δεν είναι ύπερβολικό. Η γυναίκα σήμερα κιντάζει να τονίση λίγο τα χαρακτηριστικά της με μερικώς κρέμες, λίγη ποδύρα, αλλά πλην μερικόν έξωφρεσόν το κάμνει με διάκριση. Φυσικά ύπάρχουν και μερικώς πού παρουσιάζονται σαν μονταστές, αλλά δεν άποτελούν εύτυχώς τον γενικόν κανόνα.

Χρειάζεται όμως προσοχή, διότι πολλές ξεορίζοντας τα φώδια τους ή χρησιμοποιούσας ήλεκτρονίων δι' άπαράσιν τριχών παθαίνουν πράγματα πού της κάμνον άπορησμένες σε όλη τους τη ζωή.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ε. Α.—Το πετόλ Χάν ώφειλε πολύ τα μαλλιά, αλλά κατά της πορτίδος σάς σινάτω κατά το μέγμα: Καθαρό οινόπνευμα 90 βαθμών 60 γρ. Γοιανταφυλλόνερο 40 γρ. Βάμα σάπυρος 25 γρ. και έλαιον λαβάντας 4 γρ. Μετά το λούσιμο τρίβετε καλά της αίζες των μαλλιών.

Κατίαναν και Έρσμελιαν Ένταρθα.—Πάρτε μαγιά της μυδούς από το φίς και λιώνετε κάθε πρωί ένα κουτάλα σε νερό και πίνετε το νησικά. Το ίδιο έπαναλαμβάνετε το βράδι πού του φαγητού σας.

Μαρίτσαν Κ.—Νά μού γράφετε άφου ότ' ός άνακουφίσει και εγώ πάντοτε θα προσπαθώ κάτι να όω για σας, αλλά μη το φαντάζεσθε εύκολο πράγμα.

Υάλληλον Κομπονής.—Δέν ύπάρχει δυστυχώς φάρμακον.

Παριζιάναν.—Χρησιμοποιούσατε την Άγγλικήν κρέμαν Pond' s διά ξηράς έπαδομίδας.

Καν Κ. Τ.—Έχρειάζετο πού του τακτικού είδη τακτική διά να μη κάμει κοιλία, τώρα δεν μπορώ να σάς πώ τίποτε.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

ΓΙΑΤΡΟΔΟΣ

Μίαν άραβωνιασμένην. Ένταυθα.—Διά την κατάστασιν σας, δεν δύνασθε να εκφέρωμεν γνώμην διότι ή επιστολή σας έχει πολλά τα αντίφατικά. Προκειται περί ψυχικού φαινομένου, διά το όποιον πρέπει να αποταχίτε εις ψυχίατρον, άφου ιδίως εύρισκατε ένταυθα.

Φ.Δ.Χ., Δίδω Δέσποιναν. Κλειστον οδον.—Είς τας επιστολάς σας θα απαντήση ή ειδική συνεργάτις μας, δις Έσμεράλδα.

Βασίλειαν Δ.—Έπειδή ή μήτηρ της φίλης σας ήτο φθισική, δεν έπεται ότι πρέπει να γίνη και ή κόρη. Πάντως, ή φίλη σας αυτή να αποφεύγη τα ρεύματα και να διατηρείται καλώς.

Φίλην «Εβδομάδος», Πειραιά.—Απαντώ κατά σειράν εις τας ερωτήσεις σας: 1. Έν βω ή φρουγγίτις σας έχει ως αλτιον ρινικήν πάθησιν δεν είναι σοβαρά ασθένεια. 2. Έάν δεν θεωρησώ ή αίτια διατρέχον τον κίνδυνον να ελαβή ή άκοή σας και να έχετε συνεχείς καταρροάς και συχνάς άνωμαλίας εις την φωνήν σας. 3. Δεν είναι ανάγκη ν' αποφεύγετε τίποτε. 4. Να υποστήτε έγχειρήσιν από πεπειραμένον ειδικόν ιατρόν. Είναι άκίνδυνος και άνώδυνος. 5. Ό ιατρός σας ορθώς διεγνώσε και εξήγησε την πάθησιν σας.

Έλεαν.—Ν' αντικαταστήτε τα φάρμακα διά κλύσματος το όποιον να κάμετε 2 ή 3 φορές την εβδομάδα. Αν ή εκτέλεσις είναι δύσκολος, ήμεραν παρ' ήμεραν να παίρνετε κοχλ. σούπας ρετινόλαδο και το θράδυ πρό του ύπνου poudre de reglise composée, 1 1/2 κοχλ. σούπας σε 1/2 ποτήρι νερό.

Άγία τρευνή, φοιτήτριαν Ύακικής, Ένταυθα.—Σύμφωνα με την περιγραφήν εντοπίσω την πάθησιν σας εις το έγκάρσιον και κατιόν κώλον. Έπειδή δε είναι χρονία κατάσταση οφείλετε να έχετε ανάλογον ύπομονήν διά την θεραπείαν σας και να μη άπελπίζεσθε, διότι δεν φαίνεται να είναι φύσει φυματικής.

Δεν προσμένω έπωφελή βελτίωσιν με τας προτεινομένας ακτίνας ούτε από τα αναγραφόμενα δυναμωτικά φάρμακα, άτινα όλα είναι έπιβλαβή εις αυτήν την περίοδον.

Πρός το παρόν, διά να ελαττώσωμεν τας έν τώ έντέρω άποσυμβάσεις και την πυρετικήν κίνησιν, να λάβητε έν κοιλίαριον σούπας ρετινόλαδον μετά 10 σταγόνων λουδάου και την επομένην εξακολουθήτε 10 σταγόνας teinture de belladone, ήμισιον ώραν πρό του φαγητού (2-3 φορές την ήμεραν) και καθ' έκαστην ήλην την νύκτα γλιαρόν κατάπλασμα επί της κοιλίας με αδιάβροχον πρόσπεμπόδιον των ισχυρών αποτόμων συστάσεων του έντέρου. Όσον άρροά την διαίταν σας, άορίστε με πηκτήν νερόδοσστην σούπαν όρύζης, την όποιαν αντικαθιστάτε με άμυλώδη παρασκευασμένα με ζωών κρέατος.

Όπως να είσθε βεβαία ότι ταχέως ή κατάστασις σας θα βελτιωθή.

Μαίρον Μ.—Να κάμετε και μίαν εξέταση των ούρων καθολικήν και ιδία διά ζάχαρον και να μάς γράψετε, έπαναλαμβάνουσα και τα όσα μάς εξαναγράψατε.

Ταλαιπωρημένην Ταμίαν.—Να συμβουλευθήτε χειρουργον και αιεσως.

Μάριον Ταταράκη.—Να εξετασθήτε από ιατρόν.

Δενδράκι.—Διά να μη μεταβάλλεται το πόσιμό σας κατά τας καιρικές αλλαγάς να γορησμοποιήτε μίαν κρέαν ιδίως όταν ό καιρός είναι ψυχρός.

Ευαγγελίαν Χ.—Διά την άσπνίαν, το έσπερας πρό του φαγητού να κάμετε καθολικών θερμών λουτρών και την ώραν του ύπνου να πάρετε 1 φλυτζάνι τίλλιο δυνατό εις το όποιον να ρίψετε 1 κοχλ. γλυκού ανθόνερο.

Άγγελον Παράδεισον.—Θεσσαλονικήν. Φαίνεται ότι ή πάθησις σας έχει αίτιον την γολθόγον κύστιν. Δι' αυτό συνιστώμεν να κάμετε επί καιρόν ασταγών διαίταν αποφεύγοντες κρέατα και λιπαρά και να παίρνετε καθημερινώς νήστις έν κοχλ. γλυκού Άλχε Κρόλμπαν διαλελυμένον εις 1/2 ποτήρι χλιαρό νερό.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δ. Δρουγγιάν, Θεσσαλονικήν. Δυνάμει να σάς στείλωμεν έν αντίτυπον της Βιβλιοπωλικής εκδόσεως των «Μαραμένον Κρίνων» τιμώμενον 15 δρ.—Ανυπόμονον Γ.Β.Β. Δεν γνωρίζομεν. Μεταφράζεται έκ του Γαλλικού.—Δανάη, Ίωάννινα. Στείλατε μετά δεκαπενθήμερον.—Β. Κάλλον, Ένταυθα. Η «Άνθρώπινες Μαριονέτες» του κ. Νίκδα άνήκουν και στην «Μικρή Βιβλιοθήκη» της «Εβδομάδος» και τιμώνται 5 δρχ.—Μαρίνον Πειραιά. Ευχαριστούμεν θερμώς.—Σ. Ναχαυόλην, Θεσσαλονικήν. Τα βιβλία σας έστάλησαν πρό μηνός. Αναφέρατε τα παράπονά σας εις το ταχυδρομείον. Τας συστάσεις των άστέρων δεν γνωρίζομεν.

Γ. Καριπίδην, Κιλίκις.—Ν. Βέττα, Πόρον. Ευχαριστούμεν θερμώς δι' ένεργείας σας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Π. Δανόπουλον, Νεμέαν. Η έλληνική βιβλιοθήκη του έκδοτικού και τυποδωμηνικού οίκου Άδελφών Γεωργίων είνε τελείως ανεξάρτητος από την «Μ. Βιβλιοθήκη» της Εβδομάδος. Προσέχως θα καταχωρηθή εις την Εβδομάδα σχετική άγγελία. Περὶ «Τουρίστ» ούδεμίαν είδησιν έλάβαμεν.

Π. Κατσούλην, Μεσολόγγι. Διά τον έκδοτικόν οίκον περί του όποιου μάς ερωτάτε δεν είμεθα εις θέσιν να σάς απαντήσωμεν.

Ν. Βέτταν, Πόρον. Ε. Πισέλην, Κοζάνην. Τ. Ξανθάγον, Ρέθυμνον. Ι. Σέρτιον, Καβάλλον. Ζ. Τσαχανά. Στάτισαν. Ευχαριστούμεν θερμώς δι' ένεργείας σας.

Σ. Μαϊόπουλον, Θεσσαλονικήν. Έστάλησαν έπτά βιβλία, διότι το όγδον, «Άνθρώπινες Μαριονέτες» δεν είχε κυκλοφορήση ακόμα, και θέλει σταλή προσεχώς. Δελτίον άποστέλλεται. Το βιβλίον δεν γνωρίζομεν πού υπάρχει. Το μεταφράζομεν έκ του Γαλλικού. Π.

ΨΗΛΙΚΑ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΔΙΑΛΥΣΙΣ

ΜΑΝΤΖΩΛΙΝΟ

ΚΙ ΥΙΟΙ

ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ 3

Γωνία

Αιόλου -

Κολοκοτρώνη

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

ΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ

“Concert,”

Είς αφάνταστον έντασιν ήγειραν και στοιχίζει λιγότερο, πένες καλός φωνογράφος, ραδιοφώνον “Concert,” άπαραίτητος σύντροφος κάποιου.

Γραφείον Π. Τσαγκάρη, Αθήναι Λεωκ 21 α'

Είς να κάμετε οικονομίαν; ήθετε μόνη Σας τα περσινα όρεμάτα με Γερμανικής βαφάς μάρκας

ΑΡΤΙ

Είγουν έντελώς καινούργια. Αρτι παλύνται εις τα ρικά και φαρμ. της συνοικίας 60 μονόκτους χρωματισμούς

Γεν. Άντιπρόσωπος

Καγκάρη Αθήναι Λεωκ 21α

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

(ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ, ΧΑΠΙΑ)

Ειδικόν Γαλλικόν φάρμακον κατά της Συφιλίδος. Έγκεκριμένον παρὰ του Ίατροσυνηδριού της Ελλάδος, και της

Φαρμ. Σχολής Πανεπιστημίου Παρισίων.

Άντιπρόσωποι ΥΙΟΙ ΦΩΤΙΑΔΗ Σία, Πειραιά.

Έπιστημονικαι οδηγία παρὰ τῷ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχούλῳ,

Αθήναι, οδός Πειραιώς 8, επίσης και εις το Ίατρείον Χαρ. Τρικούπη 14

ΑΘΗΝΑΙ

Είμαι ένθουσιασμένη με την πούδρα ΡΟΔΑΛΙΝΗ.

ΑΙΜΟΚΛΕΙΝΗ

Είναι άπαραίτητος δι' όλας τας Κας και Δίδας αι όποιαι υποφέρουν ένεκα της άταξίας της περιόδου των. Καθησυχάζει άμέσως τούς πόνους και κανονίζει τελείως τα χρονικά διαστήματα πού απαιτούνται.

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΛΕΣ) Το νέον

Γαλλικόν Φάρμακον Ύσταν

θεραπεύει την χρονίαν κυ-

στίτιδα και την βλενόρροειαν.

ΑΝΤΙ ΕΛΑΧΙΣΤΗΣ ΔΑΠΑΝΗΣ
ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΑΝΕΥ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΟΣ

CRÈME SIMON

ΣΛΟΑΝΣ

Ό χειμώνας θα περάση, χωρίς πόνους, κρυολογήματα, ρευματισμούς και ισχυαλγίας, άν έχετε σπίτι σας ένα φιαλίδιον Σλόανς

ΠΗΓΗ ΥΓΕΙΑΣ
ΔΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

NESTLÉ

